

Ileana-Lucia Floran

Amurgul speranței

Ileana-Lucia Floran

Amurgul speranței

Editura Emma
2011

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
FLORAN, ILEANA-LUCIA
Amurgul speranţei / Ileana-Lucia Floran. - Orăştie : Editura Emma, 2011
ISBN 978-973-1866-65-9

821.135.1-1

Redactare computerizată : Ileana-Lucia Floran
Coperta: Ileana-Lucia Floran

Tipărit: Asociaţia „Florema Design”

Editura Emma 2011

e-mail : office@florema.ro ; Tel./fax: 0254 241 246
http://www.edituraemma.ro

Un roman al destinelor răvășite

„Amurgul speranţei“ este romanul în care dragostea şi viaţa, albul şi roşul, se împletesc precum şnurul mărţişorului, speranţa de izbânda fiind ceea ce urneşte fiecare poticnire, fiecare barieră din destinul personajelor. Căci speranţa îi dă aripi omului atunci când îşi simte trupul greu, de pământ, sau, după cum spune şi Octav Bibere „Speranţa este deşertul care înfloreşte în sufletul celui rătăcit“.

Ileana Floran, autoarea acestui volum – o prezenţă discretă în peisajul literar hunedorean – reuşeşte să-şi contureze bine personajele şi să le poarte, de la copilărie până la maturitate în situaţii de viaţă dintre cele mai diverse, adoptând un limbaj simplu şi firesc, ceea ce face din cartea sa o lectură agreabilă.

Sadna şi Corina, personaje fragile în vria vremurilor, prea educate şi prea sensibile pentru lumea „din afara casei“ sunt mereu perdante în faţa vieţii, salvarea lor fiind însă întotdeauna familia, statornică şi neînvinsă, ca un monolit.

De aceea, cartea nu este altceva decât cronica unei familii de intelectuali ardeleni, în care autoarea îmbină în mod fericit elemente din biografia proprie, cu

ficţiunea şi realitatea.

Aşa după cum mărturiseşte chiar ea: „Uneori, toate vieţile pe lângă care trec se intersectează şi dau naştere unei noi identităţi, cea a personajului, care porneşte să-şi trăiască propria-i viaţă prin alte cuvinte, alte idei, alte sentimente. “

Volumul este aşadar un roman al destinelor răvăşite sub zodia unor vremuri incerte iar cititorul, la rândul său ca un personaj în intersecţie, este îndemnat să aleagă cu încredere această lectură. Spre bucuria ochilor şi a sufletului său!

Mariana Pândaru

Cuvântul autorului

Cuvintele mă înconjoară în fiecare clipă a vieții mele, se rostogolesc și mă învăluie ca niște frunze purtate de vânt. Nici unul nu trece stingher. Fiecare își lasă amprenta asupra propriei mele vieți, îmi crează gânduri, sentimente, impresii.

Sunt zile când întorc spatele cuvintelor și mă prefac ocupată, dar ele mă trag de mânecă și nu mă lasă în pace până când nu mă opresc să le privesc în ochi, să le ascult și să le așez deoparte într-unul dintre sertarele inimii mele.

Viața se zbate să iasă la lumină, să răzbească din noianul de cuvinte. Uneori, toate viețile pe lângă care trec se intersectează și dau naștere unei noi identități, cea a personajului, care pornește să-și trăiască propria-i viață prin alte cuvinte, alte idei, alte sentimente. Și-atunci, triști, veseli, grijulii, fericiți, îngrijorați sau doar nepăsători, pornim împreună pe drumul spinos al ficțiunii și suferim sau ne bucurăm fără să vrem.

Vă dăruiesc această carte și vă invit și pe dumneavoastră în călătoria personajelor mele, în speranța că veți regăsi măcar o frântură dintr-un gând sau dintr-un vis, dintr-o bucurie sau dintr-o speranță, că vă veți identifica măcar pentru o clipă cu ele, anulând granița subțire dintre ficțiune și realitate.

Lacrimi și neputință

În cameră era aproape întuneric. Perdelele groase de pluş cădeau în falduri largi, atingând podeaua lucioasă care strălucea în puţinele locuri prin care soarele amiezii reuşea să se strecoare. De undeva dintr-o cameră învecinată se auzea în surdină o muzică suavă. Sadna se trezise de câteva minute şi încerca să-şi amintească seara trecută. Nu se certase cu mama ei niciodată. Chiar nu-şi amintea ca între ele să fi avut loc vreodată vreo discuţie cât de mică. Şi-atunci? Ce se întâmplase? Simţise întotdeauna că are rădăcini puternice, că aici este ocrotită şi liniştită. Nu s-ar fi gândit nici măcar pentru o clipă că între ea şi părinţii ei ar putea interveni ceva. Ba chiar se bucurase să locuiască împreună cu soţul ei aici, în casa părintească. Însă acum, era năpădită de un sentiment de vinovăție pe care nu-l mai simțise niciodată. Nici nu avea putere să se ridice din pat. Adormise îmbrăcată, cu obrajii uzi de lacrimi. Ar fi vrut să aibă curajul să intre în camera de zi zâmbitoare ca întotdeauna şi să-şi ceară scuze. Da, să-şi ceară scuze pentru că a îndrăznit să ridice tonul la maică-sa, pentru că avusese tupeul s-o contrazică într-un mod nepotrivit, pentru că nu ştiuse să abordeze problema cu calm şi seninătate.

Se ridică cu greu. O dureau toate. Rămase pe marginea patului privind în jur. Camera ei. Camera în care trăise o copilărie lipsită de griji, o adolescenţă fericită şi în care se simţise mereu „acasă”. Avea un şifonier mare, din lemn masiv, un birou imens pe care la loc de cinste se afla o lampă primită cadou de la bunici în prima ei zi de şcoală, o bibliotecă ticsită de cărţi şi patul mare, simplu, cu acea cuvertură maro cu bej pe care o ştia din copilărie şi sub care, în acea vreme, se ascundea ca să nu fie găsită de bunica supărată pentru te miri ce. Mobila era vopsită într-o nuanţă caldă de cafeniu care se asorta perfect cu covorul crem, brăzdat de linii maro, ce se întretăiau în forme geometrice. Sadna zâmbi. Cu toată tristeţea pe care o resimţea încă, aici prindea viaţă şi curaj. Ceasul de pe perete arăta ora zece. Se gândi că ar fi bine să se schimbe şi să iasă din starea asta; să dea ochii cu părinţii pe care-i ştia undeva în living, probabil făcându-şi griji. Soţul ei era plecat de două zile într-o delegaţie iar ea îi simţea acut lipsa. Acum, ar fi avut nevoie de un umăr pe care să plângă... Tocmai de aceea, i se păru o idee bună să mai prelungească acest moment de singurătate și să mai rămână în universul copilăriei ei, pentru a încerca să-și limpezească gândurile.

Se dezbrăcă încet, lăsându-şi hainele să cadă pe covor şi îmbrăcă pijamaua roz cu elefănței albaștri, pe care o găsise într-un sertar. Se gândi să amâne puţin

întrevederea cu părinţii şi se strecură sub pătură. Lenjeria era rece. Simţi fiori prin tot corpul şi-şi trase pătura până sub bărbie. În câteva secunde căldura îi învălui trupul. Întinse un picior, într-o mişcare leneşă, înceată. Nu mai dormise de ani de zile în acest pat. Se mutase imediat după căsătorie în altă cameră, în care amenajase, împreună cu soţul ei, un dormitor modern şi primitor, cu gândul ca primului lor copil, care din păcate întârziase să apară, să-i dăruiască această încăpere.

De-abia acum realiză că după discuţia de aseară nu fugise în dormitor, ci în camera copilăriei ei. Puterea obişnuinţei. Întotdeauna îşi găsise alinarea aici, în universul ei, în patul mare, cu lenjerie colorată sau la fereastra imensă, prin care privea ore în şir grădina din spatele casei.

Luă în braţe ursuleţul de pluş pe care-l primise în ziua când împlinise cinci ani şi pe care-l botezase, ciudat, Zango Malo. Avea aproape 45 de ani şi se gândi cu nostalgie la vremea trecută. În ce privește viitorul, i se părea incert și evita să-și facă planuri.

Ursulețul mirosea a levănțică. Bunica obișnuia să pună flori de levănțică peste tot: prin sertare, prin dulapuri, prin debarale; alunga astfel moliile fără „chimicale” și dădea casei un miros aparte, fin și curat.

Bunica... bunica nu luase parte la „discuția” de aseară, dar Sadna o văzu ștergându-și o lacrimă din

colțul ochiului și imaginea tristeții sale o urmărea și acum. După tot ce făcuseră pentru ea cei ai casei, nu ar fi trebuit să le vorbească așa. Și de fapt... care fusese conflictul? Nici nu ar fi avut rost să discute asemenea nimicuri. Mama ei îi reproșase că Dinu este prea mult timp plecat, că nu se ocupă de nimic acasă și că pare complet „rupt" de familie, așa că nu este deloc momentul să se gândească să adopte un copil.

Cuvintele îi sunaseră straniu. Parcă își auzise propriile sale gânduri. Asta o înfuriase. Nu vroia să se amestece nimeni în familia ei. Ea îl iubea pe Dinu și până acum reușise să alunge aceste gânduri destructive. Își zisese că imaginația ei debordantă îi joacă feste și că nu poate fi adevărat. Acum, realiză că și ceilalți din jur percep situația în același mod și asta o făcu să sufere. Pur și simplu văzu un dușman în mama sa, de parcă simpla rostire a propriilor gânduri i-ar fi putut destrăma familia. Până când toate aceste idei rămăseseră nerostite, în locul ascuns din mintea ei, se simțise în siguranță. Acum, auzindu-le, începu să piardă din curaj și din putere. O înconjurară grijile și se lăsă pradă furiei. Ripostă, așa cum n-o făcuse niciodată și, după ce aruncă un mănunchi de cuvinte dure și nepotrivite fugi ca să nu mai audă nimic. Să se rupă de toate, să lase în urmă realitatea.

Acum se liniștise. Brusc, își simți pleoapele grele

și intră într-o lume aparte, între realitate și vis, între „acum” și „nu se știe când”. Se simți spectatorul propriei vieți și se lăsă purtată înapoi, spre amintiri...

* * *

Era o dimineață răcoroasă de sfârșit de vară. Frunzele acopereau aleea lungă ce mergea în linie dreaptă de la poarta mare, de fier forjat, până la ușa din lemn masiv care se întrezărea printre trandafiri. Indiferent cât de grăbită era, Sadna mergea întotdeauna încet pe alee, ascultându-și pașii și gândurile. Îi plăcea aici. Îi plăcea să se ocupe de fetițele care fuseseră alungate de soartă în acest cămin-școală în care-și trăiau copilăria și adolescența. Nu i se părea deloc o povară. Dimpotrivă, le trata ca pe niște surori mai mici, cu înțelegere, dragoste și responsabilitate. Copilele simțeau că Sadna le iubea și că nu-i era doar milă de ele, așa că îi răspundeau cu sentimente curate și inimi deschise. Atunci când era ea de serviciu nu se întâmpla nimic rău. Toate erau cuminți și nu-i ieșeau din vorbă. Chiar și cele mai rebele care se revoltau din te miri ce, erau schimbate în preajma ei. Iar ea nu se mulțumea să le supravegheze ci le ajuta la teme, le spunea povești sau pur și simplu se juca împreună cu ele. De departe păreau o familie fericită.

Vântul îi împleti o frunză în păr și Sadna se bucură ca un copil privind alunecarea domoală a frunzelor și culorile arămii ale toamnei.

Deodată, ușa cea mare de la intrare se dădu cu putere de perete și patru sau cinci fete cu vârste cuprinse între 7 și 14 ani alergară în întâmpinarea ei.

– Să vedeți ce s-a întâmplat...

– Vă rog să n-o lăsați pe tovarășa Nina s-o mai bată pe Corina...

– Domnișoară, nici măcar n-a făcut nimic, pur și simplu, a bătut-o degeaba...

– Știam că e rea, dar chiar așa...

Vocile se împleteau. Fiecare încerca să-i spună câte ceva iar Sadna nu mai înțelegea nimic.

– Stați puțin, numai ieri nu am fost aici. Ce s-a întâmplat? Ce-a pățit Corina?

Corina era în clasa I. Venise la „Școala de fete” acum, în toamnă. Mama ei murise într-un accident de muncă iar tatăl o abandonase ca pe-o haină rea, motivând că nu știe să îngrijească un copil așa mic. Era o fetiță blondă cu ochii mari, negri și părul cârlionțat. Stătea tot timpul retrasă în banca ei și evita orice discuție cu colegele. Nu se putuse adapta încă. Uneori, ochii i se împăienjeneau de lacrimi fără ca cineva să-i fi spus ceva. Probabil din cauza amintirilor, din cauza dorului pentru mama ei și pentru casa în care crescuse.

****

Se străduia să învețe bine și să n-o supere pe „tovarășa", dar nu reușise să ajungă la inima ei. „Tovarășa" o certa din orice și se răzbuna pe ea pentru toate necazurile pe care celelalte fete i le făceau. Și nu erau puține! Simțind-o rea și egoistă, fetele se răzbunau și ele cum puteau sărind gardul și plecând în oraș exact când era „tovarășa" de serviciu și directoarea făcea apelul.

Între timp, Sadna, urmată de „comitetul de întâmpinare" intră în sala ei de clasă în care o așteptau fetele din grupa coordonată de ea. Erau fete din clasele mari, a VII-a și a VIII-a, pe care nimeni nu le voia, deoarece erau cel mai greu de strunit.

O așteptau în liniște. Cele care veniseră la ușă se așezară la locurile lor. Sadna își puse pardesiul în cuier și se așeză pe un scaun în imediata lor apropiere:

– Vreau să știu ce s-a întâmplat. Sincer. Fără ascunzișuri. Ce i s-a reproșat Corinei?

Ca la un semnal, toate fetele începură să vorbească și se creă un vacarm de nedescris. Sadna ridică ușor mâna:

– Vă rog frumos să vorbiți pe rând. Așa nu pot înțelege nimic. Simona, te rog frumos, spune-mi ce s-a întâmplat.

Glasurile se liniștiră și Simona se ridică în picioare:

– Ieri dimineață, tovarășa Nina a găsit-o pe Corina cu un cartof crud în mână, din care mușcase de câteva

****

ori. A făcut pur și simplu o criză de nervi. I-a spus că-i hoață și c-a furat cartoful. Apoi a bătut-o cu o nuia ruptă din salcia din curte până i-a curs sânge din piele. Are numai dungi pe spate.

– Unde e acum? întrebă Sadna cu glas stins.

– La infirmerie, spuse încet Ioana.

– Haideți la ea! Dar, vă rog, încet, fără zgomot, să nu ne audă Nina...

Ieșiră toate încet din sala de clasă și cu pași ușori trecură pe coridor, prin fața clasei în care pur și simplu urla Nina. Așa era ea de obicei. Credea că se impune prin glas și bătaie. Oricum, fetelor le era frică de ea și o urau. Era o adevărată sărbătoare atunci când Nina era în concediu sau avea zile libere. Toată lumea știa că Nina nu era bună pentru postul ăsta și că nu știa deloc pedagogie, dar nimeni nu lua nicio măsură deoarece era căsătorită cu un inspector de la județ. Toate astea îi trecură prin minte Sadnei, dar își spuse că ea nu are ce să piardă. Nu era încadrată definitiv pe acest post și nu-i păsa de Inspectorat. Lucra aici doar în vacanța de vară, ca suplinitoare. În rest, era studentă la psihologie, la Cluj și mai avea doi ani până la absolvire.

Bătu ușor la ușă și intră însoțită de „fetele ei", așa cum le numea cu drag. Încăperea era destul de mică și extrem de întunecoasă. Într-un colț era un dulap alb cu vitrină, în care asistenta ținea medicamentele și

pansamentele, iar pe peretele opus, două paturi de fier, vopsite și ele cu alb. Unul era gol, iar din celălalt le urmăreau doi ochișori triști.

– Corina, ce mai faci tu, dragă? Te doare rău?

– Mă cam doare... răspunse fetița timid.

– I-am dat un calmant, interveni și Jeni, asistenta medicală. Și i-am pus niște alifie să i se vindece rănile. N-o las la școală până nu-i trece, ca să nu se infecteze. A fost și doamna doctor azi aici și i-a semnat scutirea medicală. Așa ceva n-am văzut de când sunt eu. Cum poate fi un om atât de crud?

Sadna oftă și se întoarse iarăși spre Corina:

– Spune-mi ce s-a întâmplat... și văzându-i ochii speriați, continuă... nu te teme, vreau doar să știu, nu-ți mai face nimeni, nimic.

În acel moment, ușa se dădu de perete cu putere și în cabinet își făcu apariția Nina cu o falcă în cer și una-n pământ:

– Așa, bine faceți, dați-i nas mucoasei să mai fure și altădată... Trebuia să mă gândesc că te găsesc aici, Sadna, tu ești întotdeauna iubitoare și miloasă, din cauza ta și-au luat nasul la purtare orfanele astea...

– Nu voiam decât s-o întreb pe Corina ce s-a întâmplat, răspunse rece Sadna.

– „S-o întreb pe Corina” o îngână Nina, ce s-o întrebi? Întreabă-mă pe mine, că mie-mi mănâncă zilnic

nervii copila asta. Uite dom'le, că nici nu știam c-o cheamă Corina... Sâmbătă, pe la ceasul trei, când fetele se odihneau în camere, aud zgomot dinspre bucătărie. Evident, mă duc tiptil să văd ce e. Deschid ușor ușa de la cămară și, ce crezi? o găsesc pe mucoasa asta care se preface bolnavă, cu trei cartofi mari în brațe. Firesc, o întreb ce face cu ei iar ea, obraznică, îmi răspunde că-i mănâncă. Auzi tu, soro, că-i mănâncă așa cruzi și cu coajă. Auzind așa ceva o întreb cum și-a permis să intre în cămară și să fure cei trei cartofi. Aici, n-a mai avut ce să-mi răspundă. Mă privea doar, cumva sfidător. Așa că, i-am aplicat câteva bețe pe spinare să se învețe minte, să nu mai fure niciodată. Și, întorcându-se către celelalte fete din cabinet, urlă: Să știți toate că nu tolerez hoția!

Obosită după efortul făcut, Nina ieși la fel de zgomotos pe cum intrase, amenințând cu pumnul din ușă întreaga asistență.

Dacă nu i-ar fi fost milă de Corina, Sadna s-ar fi distrat de spectacolul dat de Nina. Așa, simțea că-i este jenă pentru că există asemenea oameni și mai mult, pentru că se află printre educatorii tinerei generații. Încercă, totuși să le liniștească pe fete:

– Nu se va mai întâmpla nimic. Simona, du-te în clasa noastră și adu-mi aparatul de fotografiat din sertar. Bine că-l am aici. Corina, o să-ți fac câteva poze, mărturie a durerii tale. Lucrurile nu se pot opri aici. Voi

anunța Inspectoratul, chiar dacă, după asta, nu voi mai putea lucra aici. Jeni, ce zici, aș putea-o lua acasă pe Corina pentru câteva zile? Nu aș vrea să mai aibă de-a face cu mânia celor din jur...

– Sigur, îi împachetez eu câteva lucrușoare, îți dau și alifia și o poți îngriji la tine acasă. Nu se vor supăra ai tăi?

– Nu, nici vorbă, după cum îi știu eu, o vor sufoca cu dragostea și grija lor. Ce zici, Corina? Vii la mine?

– Vin! strigă entuziasmată fetița... Și să știți că nu fur, nu am furat cartorii, dar tovarășa Nina nu m-a lăsat la nici una dintre mese din cauză că m-a prins citind în bibliotecă. Nu mâncasem de două zile și mi-era atât de foame, încât aș fi mâncat orice. Am luat cartofii, n-am găsit altceva, nu m-am gândit prea mult. Mi-era foarte foame, mă simțeam amețită și nu mi-am dat seama că nu fac bine...

– Uite ceva ce nu știam. Cum adică? Așa face Nina? Nu vă lasă la masă? Nu mi-ați spus niciodată!

– Da, da, strigară fetele în cor... așa ne pedepsește ea. Ne lasă flămânde până leșinăm. Tanti Jeni ne-a dat de multe ori vitamine...

– Da, așa e, dar nu mi-ați spus de ce ați ajuns în halul ăla... Uite ceva ce-o să-i spun doctoriței.

– Doamne, gândi Sadna cu voce tare, nu-mi închipuiam așa ceva, doar are și ea o fetiță... așa o face

educație și acasă?

Chiar în seara acelei zile, după ce Corina fusese instalată confortabil în camera de oaspeți a familiei Taumescu, Sadna scrise un fel de informare la Inspectorat. Nu, nu voia să facă o reclamație, nu voia să-i facă niciun rău educatoarei care atât pricepuse din tot ce învățase în școală, voia doar ca abuzurile împotriva fetelor să înceteze.

După două zile, în timp ce repeta o poezie cu grupa ei de fete, Sadna a fost chemată de urgență la directoare pentru o ședință fulger.

Fetele, care știau că urmează „ceva” o urmăriră cu priviri pline de îngrijorare. În clasă se făcuse o liniște perfectă. Nici una dintre fete nu spunea nimic. Așteptau în tăcere să se întoarcă educatoarea lor dragă de la ședință. Până și alte fete, din alte grupe veniseră în clasa lor. Toate așteptau cu sufletul la gură deznodământul.

Sadna era calmă. Intră în biroul directoarei fără nicio emoție. Se știa de partea dreptății. În încăpere erau trei persoane necunoscute, doi bărbați și o femeie, inspectorul de specialitate, care mai venise pe la școală, directoarea și toate cele cinci colege, educatoare. Undeva mai de-o parte, Nina stătea bosumflată. La intrarea Sadnei îi aruncă o privire plină de ură.

– *Vă rog să luați loc, spuse directoarea încet.*

O vreme nu se auzi decât hârșâitul scaunelor pe

****

podele, apoi se făcu iarăși liniște deplină. Continuă tot directoarea, cu același ton trist și cald:

– Cred că știți cu toții ce s-a întâmplat. Una dintre fetițe a fost bătută zilele trecute, iar tovarășa Sadna Taumescu, educatoarea suplinitoare, a făcut o sesizare la Inspectorat. E drept că a vrut să vorbească întâi cu mine, dar eram foarte ocupată și i-am spus s-o lăsăm pe altădată. Aici, recunosc, am partea mea de vină, dar nu credeam să fie atât de grav.

– Ce-i atât de grav? interveni Nina nervoasă. Glasu-i strident și puțin răgușit arăta că se află sub imperiul unei mari neliniști și că, deși nu vrea s-o arate, se teme. Da, i-am dat câteva bețe unei fete din clasele mici, dar trebuia s-o fac. Am găsit-o furând din bucătărie. Vreți să creștem niște hoațe? Nu mai avem voie să le facem educație?

Directoarea o privi cu tristețe și-i spuse liniștit:

– Nina, te rog, ia loc și așteaptă să fii întrebată. Pentru început, aș vrea să vă spun că-i avem azi, în mijlocul nostru și pe tovarășul inspector Popa, pe care-l cunoașteți și care a venit împreună cu tovarășul inspector general adjunct Iordache, cu tovarășul Gotescu, inspector metodist și cu tovarășa doctor Plenea, medic primar pediatru. Dumnealor ar dori, mai întâi să stea puțin de vorbă cu fetița. Doamna doctor o va examina și apoi vom discuta despre ceea ce s-a

****

întâmplat. Nina, te rog să nu strigi, să n-o sperii pe fetiță. Bine? Abține-te de la orice comentarii. Vei avea timp, mai târziu să ne spui varianta ta.

După acestea, directoarea se întoarse spre Maria, o educatoare tânără și drăguță, care stătea mai aproape de ușă și o rugă s-o invite pe Corina în birou. Liniștea se lăsase din nou. Nimeni nu avea nimic de spus. Unele colege, care fuseseră libere nu știau exact despre ce e vorba, dar nu aveau curaj să întrebe. După câteva minute, Maria intră aducând-o pe Corina de mână. Corina intrase destul de curajoasă, dar, dând cu ochii de Nina se smulse din mâna Mariei și dădu să fugă. Ochii i se umpluseră de lacrimi. Suspina și tremura de frică.

Deși ardea de nerăbdare să o ia în brațe și s-o liniștească, Sadna stătu cuminte la locul ei. Doctorița venită de la județ se ridicase deja și ajunsese lângă fetiță:

– Te cheamă Corina, nu?

– Da... răspunse fetița printre lacrimi.

– De ce plângi? Nu-ți face nimeni niciun rău. De ce te temi?

– De... tovarăşa Nina... se auzi iar glăsciorul fetiței.

– Corina, uite o batistă, liniștește-te și hai să stăm de vorbă, bine? Eu sunt doctoriță de copii și știu că ne vom împăca bine amândouă. Uite, ți-am adus o ciocolată.

****

Corina luă ciocolata cu mâini tremurânde și-și șterse zgomotos nasul cu batista:

– Vreți să mă duceți la spital? întrebă fetița ceva mai curajoasă...

– Nu, Corina, nu te teme, vreau doar să-ți văd și eu spatele. Se poate?

– Sigur! răspunse fetița și fără să mai stea pe gânduri se întoarse cu spatele și-și ridică bluza.

Se auzi un murmur general, apoi, toți cei de față rămaseră înmărmuriți. Nimeni nu se așteptase să vadă așa ceva. Spatele fetiței era brăzdat de niște linii groase, sângerânde, vineții spre margine. Avea încă răni deschise, deși „bătaia" îi fusese administrată de trei zile. Cineva, scăpă un caiet pe jos.

– Mulțumesc, Corina, poți să te duci în clasă.

– Da, să știți că nu am făcut niciun rău. Am luat trei cartofi cruzi; Da' mi-era foame... eu nu sunt hoață!

– Lasă, Corina, nu te acuză nimeni. Totul va fi bine. Văd că doctorița școlii te-a îngrijit bine, se va vindeca frumos. În vreo două săptămâni nu vei mai avea nimic. Urmele însă, o să-ţi rămână toată viaţă. Sper că numai pe spate...

Fetița îi zâmbi doctoriței și plecă, salutând frumos.

– Nu, nu este posibil! se auzi glasul directoarei. Nici nu mi-am imaginat că ar putea fi bătută într-un

asemenea hal. Nina, cu ce ai bătut-o?

– Cu o bâtă, răspunse Nina sec.

– Bine, dar de ce? întrebă Maria.

– Cum de ce? fiindcă am prins-o furând. Era cu cartofii în mâini...

– Nina, scuză-mă că te întrerup... încercă Sadna să pună o întrebare...

– Tu să taci! Din cauza ta se întâmplă toate astea. Tu le lași să facă ce vor și le cânți în strună. Tu ești prietenă cu ele în loc să le faci să-ți știe de frică. Nu merge așa, nu există prietenie între dascăl și elev.

– Nina, noi suntem aici mai mult decât dascăli, interveni Maria, suntem mame.

– Exact asta voiam să spun și eu. Aici nu e casa lor? E singurul cămin pe care-l cunosc. Și atunci, cum poți să spui c-a furat fiindcă a luat trei cartofi din bucătărie? Dacă fiica ta merge la frigider să-și ia ceva de mâncare în casa ei, tu-i spui c-a furat? întrebă Sadna revoltată.

– Cum poți să mă întrebi așa ceva? Fiica mea mănâncă ce vrea și când vrea.

– Atunci fetițele astea de ce nu primesc nicio șansă din partea ta? Spune să audă toată lumea de ce a ajuns Corina să vrea să mănânce cartofi cruzi. Spune!

Deoarece Nina nu răspundea, Sadna continuă:

– Știți de ce? Fiindcă nu mai mâncase de două zile și nu mai putea rezista de foame. Uitați ce mod de a

****

pedepsi fetele are colega noastră. Dacă vreuna o supără cu ceva, nu mai are dreptul să primească mâncare.

– E-adevărat, tovarăşa Nina? o întrerupse unul dintre inspectori pe Sadna...

– Da, e-adevărat. Trebuie să le fac să mă asculte. Cum pot altfel? Aşa, îmi ştiu de frică.

– Bine, dar sunt copii, nu pot fi pedepsiţi astfel... interveni şi doctoriţa

– Dumneata de ce te bagi? urlă Nina fără să se mai poată controla. Ai fost vreodată aici să vezi ce fac fetele astea? Cât sunt de obraznice şi idioate?

– Nina, te rog încă o dată, abţine-te. Grasul directoarei sună la fel de calm, dar educatoarele ştiau că se abţine cu greu să n-o repeadă pe Nina.

– Tovarăşa Nina, interveni şi inspectorul Iordache, dumneavoastră credeţi că ceea ce aţi făcut e corect?

– Desigur. Am reuşit s-o fac să înţeleagă că nu e bine să fure...

– Credeţi că a furat?

– Desigur! Altfel n-aş fi găsit-o cu cartofii în braţe. Ba chiar muşcase dintr-unul...

– Tocmai! Nu v-aţi gândit nicio clipă că-i era într-adevăr foame?

– Posibil, la asta nu m-am gândit. Dar cine-i de vină? Cu două zile înainte am găsit-o în bibliotecă, citind, când toate fetele erau în curte şi se jucau. N-am putut

tolera aşa ceva. Unde-am ajunge dac-ar face fiecare ce-i trece prin cap? Trebuie să existe o disciplină...

– Şi atunci aţi pedepsit-o nelăsând-o la masă?

– Da, asta e o pedeapsă de care se tem cu adevărat.

– Şi fetiţa asta de nici şapte ani n-a mâncat două zile pentru vina de-a fi citit în bibliotecă?

– Da, am pedepsit-o pentru două zile. Urma să meargă la cină. Nu mai putea aştepta trei ore? Nu, cred c-a făcut asta dinadins ca să mă enerveze pe mine... Pur şi simplu e o nesuferită. N-o pot vedea în ochi. De fapt mi-e silă de toate fetele astea. Vor fi scursura societăţii. Copiii nimănui pe care-i creşte statul de milă.

– De ce să fie scursura societăţii? întrebă deodată doctoriţa. Numai pentru că sunt orfane? E vina loc?

– N-aveţi cum înţelege... nu sunt ca noi, te privesc suspicios, printre gene şi nu ştiu cum să te facă să-ţi ieşi din minţi. Bineînţeles dacă nu faci ca „domnişoara" Sadna care le dă dreptate mereu şi le alintă fără noimă. Am văzut-o chiar aducându-le mere şi dulciuri. De ce să le mituieşti aşa? Nu-i mai bine să fii ferm şi să nu te cobori la nivelul lor? Ce folos că le învaţă toată ziua? Tot nu vor face nimic din viaţa lor. Ele sunt pierdute ca oameni.

– Tovarăşa Nina, uite, vreau să vă spun şi eu ceva. Glasul doctoriţei era plin de emoţie, dar tonul rămăsese

calm. Şi eu am crescut la o casă de copii. Da. Nu mă priviţi aşa. Părinţii mei au murit, n-am avut pe nimeni şi m-a crescut statul „de milă”. Numai că nu am devenit parte din scursura societăţii ci am încercat să-i mulţumesc acesteia şi s-o ajut şi eu la rândul meu. Am învăţat şi am reuşit. Sunt medic primar specialist, m-am căsătorit şi am două fetiţe. Dar, într-un fel aveţi dreptate. Dacă aş fi avut ghinionul să dau peste o educatoare ca dumneavoastră, destinul meu ar fi fost altul şi viaţa mi-ar fi fost tulbure.

Pentru prima dată de când începuse şedinţa, Nina nu mai zise nimic. Plecă ochii şi stătu liniştită.

„Poate a înţeles ceva din tot ce s-a discutat aici” se gândi cu speranţă Sadna.

– Pentru că sunteţi la prima abatere şi pentru că soţul dumneavoastră, distinsul meu coleg m-a rugat să am grijă să primiţi o sancţiune corectă, veţi primi numai o mustrare. Fetiţa va fi mutată în altă clasă, pentru ca să nu mai aveţi de-a face direct una cu alta. Vă rog să nu mai folosiţi metode crude de educaţie. Sper să nu trebuiască să revin aici în circumstanţe similare. Nu veţi mai bate nicio fetiţă şi nici nu le veţi mai înfometa. Găsiţi calea către inima lor şi educaţi-le aşa cum faceţi acasă, cu propria fiică.

Inspectorul părea obosit. Se citea pe faţa lui că mustrarea nu i se părea „o sancţiune corectă”, dar că

trebuia să respecte nişte „indicaţii”. Nina era soţie de inspector şi... asta e.

Sadna se gândi că ea n-ar fi putut face aşa ceva. Ea ar fi dat-o afară. Deh, poate peste 30 de ani, va gândi altfel.

– Tovarășe inspector, mă scuzați că intervin, Corina nu va mai locui aici. Nu știu dacă vi s-a spus, de trei zile locuiește la noi acasă și părinții mei doresc s-o înfieze. Va merge la şcoala cea mai apropiată de casa noastră.

– Foarte frumos, tovarășa Taumescu, mă bucur să aud asta. Părinții tăi sunt într-adevăr niște oameni foarte cumsecade.

– Păcat că nu le puteți lua acasă pe toate... mai aruncă Nina o ultimă răutate primită cu priviri dezaprobatoare de întreaga asistență.

Toată lumea se ridicase. Inspectorii plecau. Sadna fu prinsă de mână de Nina, exact în uşă şi auzi cum aceasta îi şuieră printre dinţi:

– Te bucuri, da? Uite că nu m-ai putut doborî. Am căzut în picioare. Tu însă, nu vei mai lucra aici altădată. Ba chiar, dacă mă superi, îl voi ruga pe Milu să te dea afară de acum.

Nina nu aşteptă răspunsul. O împinse pe Sadna şi intră în clasă închizând cu furie ușa în spatele ei.

– Săracele fetiţe! gândi doctoriţa cu glas tare. Urmărise scena dintr-un colţ al holului şi acum pur şi

simplu se simţi oripilată. Nina ar fi trebuit să facă altă meserie, mai spuse cu voce ceva mai tare, ieşind în curte. Voia să fie sigură că va fi auzită...

Filosofia tăcerii

Oare ațipise? Din bucătărie se auzeau voci, dar nu putea desluși ce se discuta. Oricum, discuția era destul de aprinsă. La un moment dat, auzi vocea bunicului:

– Lăsați fata în pace! Se liniștește și apoi vine ea. Nu uitați că aveți și voi o vină... Eu v-am spus de atunci...

– Tată, auzi glasul mamei, nu am vrut decât... restul se pierdu. Probabil cineva închisese ușa de la coridor.

Casa era imensă, cu șapte camere mari, așa cum se construiau pe vremuri. Numai ferestrele fuseseră schimbate cu rame de lemn stratificat în care tronau termopane. Forma rămăsese aceeași, așa că mulți dintre cei care fuseseră ani buni la ei în casă, nici nu-și dădeau seama de schimbare. Era însă mult mai cald și putuseră să facă economie la lemne.

Casa lor mai avea o „soră” pe o stradă din apropiere. Fuseseră construite probabil de aceeași echipă, deoarece erau identice. Avusese ocazia să intre în acea casă, iar sentimentul fusese extrem de ciudat. Descoperi că încăperilor li se dăduse aceeași utilitate, diferită fiind doar mobila și zugraveala. Dacă la ei toată casa avea pereții albi, acolo camerele aveau culori diferite, în nuanțe pale.

Din păcate, nu mai locuia nimeni acolo după ce

mama și fiica trecuseră în neființă împreună, la un ceas de înserare dintr-un anotimp incert, rece și întârziat.

* * *

După vara aceea în care se „războise” cu Nina, Sadna nu mai fusese acceptată pe postul de educatoare, așa că, se hotărî să-și încerce norocul la un cămin de bătrâni din zonă. Se integră imediat în colectiv, deoarece tot personalul era format din tinere harnice și gata să-i ajute pe bătrâni.

În tura în care lucra ea, mai era o domnișoară, cu vreo zece ani mai în vârstă, profesoară de limba latină, care lucra suplimentar în fiecare vacanță pentru a-și completa veniturile. Se împrieteniseră imediat, deoarece aveau aceleași preocupări și iubeau arta. Ba mai mult, descoperiseră că locuiesc în vecinătate, la numai câteva străzi distanță. La prima vizită pe care i-o făcuse colegei sale, Sadna descoperi că Ana locuia în casa „soră”. Casa fusese construită de străbunicii fetei, o familie foarte bogată, în care se moștenise din tată-n fiu meseria de avocat.

Ana fusese o dezamăgire pentru tatăl ei, care nu concepea nici măcar faptul că e fată, darămite că dorește să facă facultatea de litere. Lanțul avocaților se rupse astfel iar tatăl său muri neîmpăcat, cu ideea că

biroul său va rămâne gol. Încercase la un moment dat o „soluție" de compromis, găsindu-i Anei un soț avocat, dar fata îl refuzase categoric, spre furia tatălui care de atunci abia de-i mai vorbise.

Oricum, Ana nu ar fi putut sub niciun motiv să-l accepte de soț pe omul acela, deoarece era cu cel puțin 30 de ani mai bătrân decât ea și în plus, era genul omului tipicar din cale-afară, obișnuit să trăiască singur și să se ocupe de toate cu dichis. Într-o zi, tatăl său o dusese pe Ana la biroul avocatului, așa, ca din întâmplare. Întrevederea îi rămăsese Anei bine întipărită în minte, deoarece nu mai văzuse niciodată un asemenea om. Musafirii se așezaseră pe niște fotolii mari, confortabile, din piele, care tronau în fața biroului. De după ramele groase ale ochelarilor ascunși sub sprâncenele stufoase, doi ochi mici și răi, ca de viezure îi priveau sfedelitor. Tatăl Anei, povestind, luă un prespapier de pe birou și-l mută ceva mai încolo. Gazda, se repezi și-l așeză imediat în poziția inițială, măsurând din ochi locul care-i era destinat. Deoarece musafirul nu observă gestul, nu realiză că mutând obiectele de pe birou fie și infim provoacă o adevărată panică avocatului, așa că, jocul se mai repetă de câteva ori, omul părând mai mult decât obsedat de ordinea lucrurilor.

Ana, deși panicată la început de vizita pe care era obligată s-o facă, sfârși prin a se distra copios,

****
bineînțeles fără s-o arate. Înainte de-a părăsi biroul, văzu cu coada ochiului cum avocatul măsoară cu o riglă și așază călimara de marmură albă, model din anul 1900, exact în locul dinainte hotărât, nici cu un milimetru mai în sus sau mai în jos. Zâmbi strâmb imaginându-și viața alături de un asemenea om.

După moartea tatălui său, Ana, rămase numai cu mama, care o iubea pentru simplul fapt că-i era fiică, mai ales c-o avusese la o vârstă la care nu mai spera așa o minune așa că, viața ei devenise mai lină și mai fericită. Cel puțin din punct de vedere familial. Material, lucrurile nu stăteau de loc roz. Terminase facultatea de litere și se angajase profesor de limba latină la unul dintre licee.

Pentru ea, tânără și singură, casa devenise o povară. Mama ei, bolnavă de inimă n-o putea ajuta prea mult, iar bani pentru a-i plăti pe alții nu avea. Așa că, Ana fusese obligată să muncească peste puterile ei pentru a păstra grădina, livada și casa. Deși fusese o fată frumoasă, la nici 30 de ani arăta de 50. Grijile o îmbătrâniseră iar munca brută îi schimbase cu totul alura. În locul mâinilor albe, fine, cu degete lungi și unghii îngrijite, avea niște mâini aspre, cu piele ridată și bătături. Nici nu-și amintea de când nu mai purta inele, dar, ceea ce e mai trist, nici nu și le mai dorea. Se complăcea în viața asta dură și nu-și mai putea imagina

****

alta.

Sadna o admira pentru puterea sa de muncă dar mai ales pentru inteligența sclipitoare și erudiția de care dădea dovadă. De aceea aștepta cu nerăbdare să se întâlnească și să discute despre ce mai citiseră. Ana era de-a dreptul o enciclopedie. Puteai afla în câteva minute orice nu-ți aminteai sau nu știuseși niciodată. Și ceea ce era și mai frumos la ea, era modestia. Niciodată nu făcea caz de ceea ce știa și nici nu-i arăta interlocutorului că e limitat. Nu. Ea spunea totul firesc și simplu, așa cum ar fi spus orice lucru banal.

Într-una din zile Ana nu veni la serviciu. Nu se mai întâmplase niciodată așa ceva, dar nimeni nu se îngrijoră, deoarece numai cu câteva zile înainte fusese extrem de răcită iar colegele presupuseră că a luat o gripă care o ține în casă. După încă două zile, directorul se hotărî să-i dea un telefon s-o întrebe dacă nu are nevoie de ceva. Se gândea ca în drum spre casă să-i facă și ei cumpărăturile și să i le ducă. Telefonul sună însă, fără ca de la celălalt capăt să răspundă cineva, așa că, directorul, însoțit de șoferul căminului, plecă să vadă ce s-a întâmplat. Casa avea o poartă mare, pentru mașini și una mai mică, pentru persoane și niște ferestre înalte, așa cum se făceau pe vremuri. Sunară la poartă dar nu veni nimeni, așa că, șoferul avu o idee:

– *Ce ziceți, tov. director, să mă urc pe pervaz să mă*

uit în casă? Geamul ăla dinspre poartă pare luminat.

– Da, ai dreptate, mi s-a părut și mie că-i aprinsă lumina. Urcă-te dacă poți, dar ai grijă să nu strici ceva... și mai ales să nu cazi...

Omul nu reuși să vadă înăuntru, dar fu sigur că e lumina aprinsă, așa că ceru o scară de la un vecin și privi în încăpere. Geamul era parțial acoperit cu o perdea groasă, de pluș. Nu-și dădu bine seama despre ce e vorba, dar înțelese că ceva nu e în ordine deoarece se vedeau în cameră atât Ana, cât și mama ei, dar nici una nu dădea vreun semn că ar fi auzit bătăile în geam.

Directorul se urcă în mașină și în scurt timp reveni însoțit de un echipaj de la miliție. Sparseră geamul și intrară în cameră unde îi întâmpină o imagine cumplită. După constatările de la fața locului și după autopsii, anchetatorii traseră concluzia că Ana, abia întoarsă de la serviciu, o găsise pe mama sa moartă în pat. Făcuse infarct. Din cauza șocului, Ana căzuse pe fotoliul de alături și murise și ea, aproape instantaneu, din aceeași cauză. Boala se moștenise, iar lipsa de odihnă suficientă o agravase. Biata fată avea încă geanta într-o mână, iar în cealaltă plasa cu alimentele cumpărate în acea seară.

Trecuse în altă dimensiune discret, așa cum trăise întreaga viață.

Sadna plânse zile în șir după prietena ei și, de câte ori își amintea, avea o strângere de inimă...

Oare de ce se gândise acum la asta? Poate din cauza casei... da, gândi Sadna, ajută-ne, Doamne, ca numai imobilele să fie la fel, destinele, nu!

Amintirea aceasta dureroasă era amplificată și de o alta, care o completa într-un mod nefericit: la un moment dat, când în familie se discutase despre Ana, reacția lui Dinu fusese mai mult decât sinistră:

– *O fi murit de bucurie c-a scăpat de mă-sa!*

La privile dezaprobatoare ale familiei, continuă pe același ton:

– *Ce mă priviți așa? N-ați zis că a murit din cauza emoției? De unde știți voi dacă s-a emoționat de necaz sau de bucurie... Hai că glumeam... Nu mă mai sfredeliți cu privirea...*

* * *

Dintr-o dată, o auzi pe Corina. Să fie oare aievea? Ce mult s-ar fi bucurat dacă ar fi reușit să vină acasă! N-o văzuse de la Crăciun și acum se apropia luna mai. Corina se dovedise a fi o fată cuminte, silitoare și respectuoasă, care se integrase foarte bine în familie. E drept că nimeni nu făcuse, încă de la început, nicio diferență între ele. Fuseseră tratate la fel și asta o făcuse pe fetiță să aibă încredere. Acum, avea puţin peste vârsta ei de atunci... Se gândi că în următorii doi ani nu

mai fusese acceptată suplinitoare la „Casa de fete”. Nina avusese dreptate. Soțul ei avea putere. Nu se supărase, ba chiar se bucurase, deoarece, de voie, de nevoie, Nina își schimbase puțin comportamentul și fetele începuseră să fie tratate mai bine. Scopul fusese astfel atins. Ea își găsise un alt serviciu de vară, la un cămin de bătrâni.

Oricum, Nina n-a mai rămas mult în învățământ. După decembrie '89, soțul ei fusese cercetat și condamnat pentru abuz în serviciu, iar ea plecă în Spania să muncească cum n-o mai făcuse niciodată.

Cât despre Corina, ea moștenise stilul bătăios al familiei Taumescu, fapt pentru care în anul III avusese mari probleme la Facultatea de Farmacie.

* * *

Abia începuse anul școlar și Corina, ajunsă în anul III, luă loc în prima bancă la cursul de chimie. Îi plăcea foarte mult să învețe. Era pasionată de meseria pe care și-o alesese și spera că n-o să devină o „vânzătoare de medicamente” – cum îi plăcea adesea să spună – ci o farmacistă adevărată care-și va aduce contribuția la tratarea bolilor omenirii. Poate suna pompos, dar își dorea asta și muncea pe rupte ca să ajungă să lucreze în cercetare.

Devenise o fată frumoasă, sveltă, cu ochi

scânteietori și gata oricând de-o vorbă bună. Stătea întotdeauna în prima bancă și era numai ochi și urechi. Lua notițe, cerceta manualele și punea mereu tot felul de întrebări, așa că, orele de seminar erau numai ale ei. Colegilor le convenea. Erau foarte mulți care așteptau numai să treacă ora și învățau din obligație, din cauza părinților care-și doreau să-și vadă odraslele cu diplomă de farmacist.

Profesorul intră în clasă, trânti cu emfază mapa pe catedră și spuse cu glas pițigăiat, nepotrivit cu statura sa impunătoare, cu cele peste 150 kg pe care le plimba și cu mutra încruntată:

– Tovarăşi studenți, mă numesc tovarăşul profesor doctor Escu și voi fi cel de care, în acest an, vă veți poticni la chimie. Dacă aveți colegi în anii mai mari, atunci știți că la materia mea nota cea mai mare este șase și trec foarte puțini. Ar mai fi de spus că mă mândresc cu faptul că am fost coleg de an, și mai mult, de grupă, cu tovarășa Elena Ceaușescu. Așa că... aveți grijă! Sunt tobă de carte!

– Tobă de porc, ca și Leana, șopti Corina.

Bineînțeles că se găsise un binevoitor care „să se dea rotund” pe lângă profesor pârând-o pe Corina. Pe la sfârșitul anului aflase cine. Nici nu era greu. Tipul avea 8 la chimie și devenise, sub oblăduirea profesorului, care era și secretar de partid (unicul, P.C.R.!) la facultate,

membru marcant cu carnet roșu și funcție la A.S.C. (Asociaţia Studenţilor Comunişti).

Din cauza asta, Corina nu luă examenul, deși învățase mai mult decât oricând și ajunse la sesiunea de toamnă.

Intră în sală emoționată; nu pentru că nu știa materia, ci pentru că tovarășul profesor doctor cum îi plăcea să se prezinte, era hotărât să-i dea o lecție, iar ea știa asta. Îi spuse pe un ton tăios să ia loc în fața lui și-i dădu să rezolve o problemă, deși nimeni dintre colegi nu mai primise asemenea subiect la examen. Corina citi cu atenție problema și-și dădu imediat seama că nu are cum s-o rezolve, deoarece din enunț lipsește un element. Profită de faptul că profesorul ieși până afară și-i spune acest lucru asistentei.

– Da, știu, intenționat ți-a dat-o așa. Nu pot să-i spun, că mă dă afară. Nu-i spune nici tu, lasă-l să creadă că nu ți-ai dat seama și să fie satisfăcut că te-a pus în dificultate, poate îți dă un cinci.

Corina se simți pur și simplu oripilată. Niciodată nu și-ar fi imaginat că cineva ar putea să fie nedreptățit în asemenea hal. Ea avea idealuri, credea în dreptate, în umanitate, în valoare. Dacă i-ar fi povestit cineva așa ceva ar fi crezut că sunt povești. Cum să facă un dascăl așa ceva? El, care are datoria sacră de a educa tinerii, de a-i face să iubească meseria pe care și-au ales-o, pentru

ca în viitor s-o practice cu plăcere... Se gândi la un citat pe care-l găsise într-o carte citită clandestin, „Dio educa il suo popolo”, scrisă de un cardinal iezuit, Carlo Maria Martini: „Educația este o artă care aduce bucurie; nu poate fi o muncă forțată. Nici măcar nu poate fi motivată în sine însăși de un profit, ci numai de formarea cât mai armonioasă și cât mai fericit posibilă a persoanei umane”. Simți o furie și-o neputință cum nu mai simțise din copilărie, de atunci când, închisă singură în dormitorul comun, știa că va veni tovarășa educatoare s-o bată pentru simplul fapt că există. Nu trebuia să greșească cu nimic, bătaia era oricum asigurată, iar ea nu se putea opune acestui fapt, putea doar să aștepte ca totul să treacă.

– Ei, tovarășa studentă, te-ai hotărât? Răspunzi astăzi, sau nici acum n-ai învățat?

– Aș vrea să răspund, tovarășe profesor, dar îmi lipsesc unele date din problemă. Uitați-vă și dumneavoastră. Ar trebui să cunosc...

– Ar trebui să cunoști materia... o întrerupse brutal profesorul.

– Domnule profesor, vă rog să mă întrebați absolut orice din materia studiată. Vă răspund la orice întrebare și rezolv orice problemă atâta timp cât e rezolvabilă...

– Deci dumneata ești și obraznică. Trebuia să-mi dau seama. Ai tăi te-au scăpat din mână. Ai luat-o pe

drumuri greșite. După ce că partidul ți-a oferit de toate, te-a crescut, te-a educat, te-a făcut om, acuma, tu te ridici împotriva lui. Ești mai deșteaptă ca noi toți, nu? Uite că nu-ți permit! Dacă nu ai fost luată altfel la întrebări până acum, e doar mulțumită mie, care nu te-am reclamat mai sus. Nu... și știi ceva? Nici n-am s-o fac. Mă mulțumesc să te dau afară. Da. Te dau frumos afară din facultate, să ajungi acolo unde ți-e locul. Ai picat examenul și nu mai ai dreptul la nici o reexaminare. M-am săturat de tine până peste cap. De la prima oră din an te-ai apucat să comentezi. Uite că n-o să mai ai ocazia. Gata! Poți pleca! Actele originale le vei ridica de la secretariat săptămâna viitoare.

Profesorul tremura de nervi. Bărbia dublă i se balansa ca o piftie iar ochii îi ieșiseră din orbite. Pe obraz îi apăruseră câteva vinișoare rozalii, iar glasul îi era și mai pițigăiat. Privindu-l, Corina încercă sentimente diferite, de la furie, pentru cuvintele pe care i le arunca pe nedrept, până la milă, milă pentru că își dădea seama că el nici măcar nu se preface comunist și adept complet al partidului, ca mulți dintre cei ajunși în funcții înalte și deveniți de nevoie membri de partid; nu, el credea sincer și suferea sincer, ceea ce-l făcea și mai periculos. Totuși, fata nu se putu abține și mai făcu o încercare:

– Nu se poate așa ceva! Nu e corect! Solicit să fiu examinată de o comisie de la altă universitate, poate și

din alt oraș. Faceți un abuz grav!

– Crezi că secretarul de partid îți va aproba cererea? (zâmbi la gândul că fiind și secretar de partid soarta ei era pecetluită). Uite că nu ți-o aprobă! Ieși! Să nu mai aud de tine. Dușmanii partidului nu au ce căuta în școlile plătite de întreaga noastră clasă muncitoare pentru formarea societății socialiste multilateral dezvoltate!

– Dar...

– Nu mai ascult nicio vorbă! Afară din sala mea!

Corina ieși cu inima frântă. Se gândea la munca ei de până acum, la nopțile nedormite pentru a putea asimila întreaga materie, la familia ei adoptivă care-i oferise totul, la banii pe care-i cheltuiseră cu facultatea și mai ales la faptul că va trebui s-o ia de la început. Nu putea accepta capitularea. Va da examen din nou, în alt oraș, la altă universitate și va începe iar cu anul întâi. Cum le va spune însă părinților? Ce vor crede? O vor susține? Simți lacrimile căzându-i pe obraji și apoi se liniști dintr-o dată. În inima ei deja prea încercată, licări speranța. Părinții săi, chiar dacă adoptivi, o vor crede și o vor susține. Sunt oameni drepți și cumsecade. Cel mai bine ar fi să dea un telefon acasă și să le spună cât mai curând ce se întâmplase. Împreună vor găsi o rezolvare. Trebuie s-o găsească, nu poate să renunțe pur și simplu.

Din păcate nimeni nu găsi nicio rezolvare. Peste

****

dorința tovarășului profesor, doctor și mai ales, secretar de partid nu putea trece nimeni. Toată lumea îi știa de frică. Tovarășul decan nu vru să se amestece, iar tovarășul rector o trimise la decan.

La sugestia unchiului Simi din București, frate cu mama, Corina se înscrise în audiență la ministru. Plecă din Timișoara cu o cursă Tarom și ajunse exact la ora potrivită la ușa ministerului. Se îmbrăcase frumos, elegant, dar nu ostentativ. Voia să facă impresie bună, să-l facă pe ministru să înțeleagă și s-o ajute.

În mod normal, un asemenea voiaj ar fi încântat-o peste măsură. Nu mai fusese cu avionul şi i se părea că devenise dintr-o dată o persoană importantă, care, din cauză că e aşteptată de urgenţă la Bucureşti, călătoreşte numai cu mijloace de transport ultra rapide. Avea loc la geam. Se aşezase deja şi privea forfota de pe pistă. Alături, stătea o femeie ceva mai în vârstă, care se temea vizibil de călătorie şi-şi freca mâinile cu disperare. Corina se gândi c-ar fi bine s-o poată linişti cumva, dar nu se prea pricepea la vorbe frumoase. Aici, ar fi fost bună Sadna care găsea întotdeauna cuvintele potrivite. Zâmbi gândindu-se la sora ei, dar zâmbetul fu interpretat greşit de către doamna de alături care nu pierdu ocazia să-i reproşeze:

– Nu e frumos să râzi de cei mai bătrâni decât tine. Da, mă tem de avion deşi am făcut foarte multe drumuri

de la Timişoara la Bucureşti. Probabil n-o să mă obişnuiesc niciodată.

– Nu, scuzaţi-mă, nu râdeam de dumneavoastră, zâmbeam unui gând. Ce faceţi la Bucureşti? întrebă Corina simplu, cu un glas sincer şi curat.

– Îmi vizitez fiica. S-a mutat la Bucureşti şi acum, fiind ocupată cu serviciul, mă cheamă în fiecare lună să stau o săptămână cu cel mic, cât e bona liberă.

– A, aveţi un nepoţel! Să vă trăiască!

– Da, e un copil drăguţ şi cuminte. Păcat numai că trebuie să merg cu avionul. Sufăr cu două zile înainte de plecare.

Între timp, stewardesa le aduse câte un pahar cu suc şi câteva bomboane. O salută pe doamna de alături ca pe o cunoştinţă veche şi-o încurajă, ştiindu-i probabil teama:

– În cincizeci de minute suntem la Bucureşti. Totul va fi bine. Gândiţi-vă la bucuria revederii familiei.

Corina se cufundă în scaunul confortabil şi se concentră asupra a ceea ce o să-i spună ministrului. Trebuia să-l înduplece, nu putea pierde trei ani din viaţă.

Într-adevăr, în nici o oră, avionul ateriză la Bucureşti şi Corina luă autobuzul care-o ducea de la aeroport, în centru. Găsi rapid ministerul. Cunoştea Bucureştiul, deoarece îşi petrecuse, împreună cu Sadna, multe vacanţe la unchiul lor. Din păcate, acesta lipsea

****

din Bucureşti exact în acea săptămână, aşa că trebuia să se descurce singură.

A fost extrem de mirată atunci când a intrat într-un birou modest, destul de mic, dar cu mobilier vechi, din lemn masiv. Ministrul a primit-o cu simplitate, fără emfază, exact cum ar fi primit o cunoștință veche și a ascultat-o calm și atent. Era un om fin, educat și manierat, îmbrăcat corect, într-un costum gri perlă cu dungulițe subțiri, bleumarin și cravată asortată. După ce Corina termină tot ce avea de spus, ministrul luă o mapă de pe birou și răsfoi un dosar:

– După ce am primit memoriul dumneavoastră, am solicitat situaţia şcolară. Aveţi numai note de nouă şi zece, mai precis, doi de nouă în trei ani, restul zece. Mi se pare extrem de ciudat ca un asemenea student să nu reuşească să obţină o notă de trecere după ce dă de trei ori un examen.

– Scuzaţi-mă... aţi spus: de trei ori? Nu l-am dat decât de două ori, o dată în iunie şi o dată în septembrie. Colegii şi asistentele trebuie să ştie asta. Ori e o greşeală, ori s-a intenţionat discreditarea mea; ca şi cum n-ar fi fost destul faptul că am pierdut examenul.

– Poate ştiu şi colegii şi asistentele... nu pot să fac anchetă. De altfel, nici nu cred ca profesorul va fi contrazis de cei care depind de aprecierea sa...

Ministrul se opri. Se vedea că-i părea rău pentru

ceea ce spusese. Pur şi simplu îi părea rău de studenta din faţa lui şi ar fi vrut s-o ajute. Tăcu încurcat. Corina realiză stânjeneala şi se prefăcu că nu auzise ultimele cuvinte.

– Speram să-mi aprobaţi cererea...

– Da, am citit. Doriţi să vă transferaţi la facultatea din Bucureşti şi să mai daţi examenul o dată, cu profesorii de aici. Eu, personal, sunt de acord. Am şi semnat petiţia. Problema e alta. Cererea, semnată de mine trebuie să meargă înapoi la Timişoara, s-o semneze decanul şi secretarul de partid, după care va fi trimisă la facultatea din Bucureşti ca să fie şi aici aprobată de aceleaşi persoane. Din câte am citit în dosar, secretarul de partid este...

– Una şi aceeaşi persoană cu profesorul care m-a căzut la examen fără să mă examineze. Înţeleg. Nu cred că va semna. Oricum, vă mulţumesc pentru că m-aţi ascultat şi mi-aţi aprobat cererea.

– Tovarăşa studentă, cred că veţi avea un viitor strălucit, chiar dacă acum aveţi aceste probleme. Mi-o spune situaţia dumneavoastră şcolară. Sper să ne reîntâlnim în altfel de condiţii.

– Vă mulţumesc mult! A fost o onoare să vă cunosc!

Deşi conştientă că sunt puţine şanse, Corina părăsi ministerul destul de încrezătoare. Nu se va lăsa

doborâtă. Nu va face o criză de nervi. Va lupta pentru drepturile ei şi le va arăta tuturor adevărul.

Va sta un an acasă, apoi, o va lua de la capăt. Până la urmă, va reuşi.

Pe scurt, Corina îşi luă dosarul de la Timişoara şi se întoarse acasă. Până în vară, când putea să dea examenul de admitere, nu mai avea ce face. Va învăţa şi va aştepta. Familia fusese de acord cu ea. Tatăl ei, doctorul Taumescu nici nu concepea ca fata să nu-şi reia studiile, chiar şi din anul I, iar mama, profesoară de ani buni, se oferi să o ajute să repete materia pentru admitere.

Era înainte de Crăciun şi întrega casă forfotea. Femeile făceau mâncare, prăjituri, cozonaci, iar bărbaţii băteau covoarele şi dădeau cu aspiratorul. De aceea, nimeni nu auzi telefonul care suna de cel puţin cinci minute. Până la urmă, bunicul, intrat întâmplător în hol, răspunse. La celălalt capăt era fiul său din Bucureşti. Veştile erau neaşteptate...

Bunicul intră în bucătărie livid, dar zâmbind şi anunţă pe un ton ferm:

– Tocmai am vorbit cu Simi. Aţi auzit de la studenţii veniţi acasă în vacanţă că au fost nişte mişcări revoluţionare la Timişoara. Ei bine, Bucureştiul începe şi el să se mişte. El crede că va fi revoluţie în întreaga ţară şi că va cădea regimul comunist.

****

Nimeni nu spuse nimic. Toţi cei de faţă rămăseseră fără cuvinte. Celor mai bătrâni li se părea aproape imposibil aşa ceva, iar fetele, neimplicate în politică, pur şi simplu erau uluite. În acel moment, tatăl Sadnei spuse ceva contrar firii sale:

– Ştiţi, pe vremea copilăriei mele, venea în fiecare săptămână, de la ţară, un om care ne aducea laptele. Nu-mi amintesc numele lui, părinţii mei îi ziceau „pocăitul”. Într-o zi aşa friguroasă ca asta, chiar înainte de Crăciun, s-a aşezat lângă sobă şi aşteptând ca mama să-i dea banii, i-a spus tatălui meu că nu mai are rost să-şi facă niciun fel de speranţe cum c-ar veni americanii sau că ar mai putea fi alungaţi comuniştii, deoarece regimul ăsta, va ţine 50 de ani şi că după ce va trece, va fi regretat de oameni. Era atunci prin ´40. Nu prea pricepeam eu ce vrea să zică, dar am ţinut minte. Uite că sunt aproape 50 de ani. Ciudată mai e şi viaţa asta... Cine ştie? Poate o fi avut dreptate... Cu regretele însă, mă cam îndoiesc...

– Radu, ce tot zici tu acolo? interveni doamna Taumescu rapid. Ia vezi, poate te aude cineva...

– Ce zici? se întoarse doctorul către soţia lui. Te-ai putea obişnui cu libertatea de a spune tot ce gândeşti? Îți vine să crezi că ne-am putea duce cu toţii la slujba de la biserică fără să ne fie teamă că vei fi dată afară din învăţământ?

Doamna Elvira oftă:

– Sigur că m-aş putea obişnui... numai că, ştii bine ce se poate întâmpla dacă te aude cineva şi te pârăşte.

– Ştiu, cum să nu, ştiu, uite un exemplu chiar la noi în casă. Nu e Corina victima regimului?

– Şi-a propriei mele guri, comentă Corina din hol, unde împodobea bradul. Chiar, tată, cum o fi să poţi vorbi tot ce vrei?

– Tu poate că vei trăi destul ca să afli...

Unchiul Simi avu dreptate. Crăciunul veni cu libertatea mult visată şi lumea începu să se schimbe. Bineînțeles, se făcură și câteva greșeli, inerente situațiilor de criză și schimbare. După euforia provocată de exclamația „dictatorul a fugit!”, unii dintre noii lideri se grăbiră să ardă cărțile din bibliotecile instituțiilor, pentru ca „propaganda comunistă să nu mai tulbure mințile tineretului.”

Sadna văzu un asemenea „foc de artificii” în curtea spitalului și-i ceru voie domnului care executa operațiunea să salveze câteva cărți. Omul, de bun simț îi spuse că le poate lua pe toate, oricum vor fi cenușă în curând. Fata regretă că nu poate căra mai multe, dar ajunse acasă tare fericită cu un braț de romane mai mult sau mai puțin comuniste și cu un exemplar superb din Capitalul lui Marx, legat în piele și păstrat foarte bine.

Imediat ce situaţia din Timişoara se mai linişti,

Corina luă trenul şi plecă la facultate să vadă dacă nu cumva „tovarăşul” profesor a devenit mai înţelept, acum că regimul pe care-l slujea cu atâta elan se destrămase. Află cu bucurie că profesorul nu mai e deloc în facultate, că a fost dat afară şi că noul decan o primeşte în audienţă imediat. Întrevederea fu scurtă. Decanul îi fusese profesor în anul 2, o cunoştea şi-i ştia capacitatea intelectuală şi puterea de muncă. Îi aprobă, ca victimă a comunismului, reînmatricularea în anul 4, cu condiţia ca să înveţe şi să dea toate examenele din sesiunea ce bătea la uşă şi să dea imediat examenul nepromovat din anul 3. Corina fu de acord cu toate. Nu pierduse nicio clipă legătura cu facultatea. Avea cursurile toate, ba chiar le învăţase deja. Mai trebuia să recupereze câteva laboratoare şi apoi putea intra în sesiune.

În săptămâna următoare, cu aprobarea noii conduceri, Corina dădu examenul de chimie în faţa unei comisii formate din profesori de la trei facultăţi, din trei centre universitare şi obţinu nota 10 şi felicitările tuturor. Ba chiar un profesor de la Cluj o invită să se transfere la facultatea lor unde îi promise un post de asistent universitar imediat ce va absolvi. Corina îi mulţumi şi-i spuse că nu poate lua o asemenea hotărâre singură şi că se va consulta cu părinţii. Profesorul îi lăsă o carte de vizită şi acceptă să primească răspunsul în câteva zile. Astfel ajunse Corina la Cluj, unde termină facultatea, se

căsători şi-şi făcu un rost în viaţă. Acum era deja conferenţiar universitar şi lucra în cercetare.

** * **

Starea în care se afla acum Sadna era cu totul şi cu totul ciudată. Deşi conştientă de locul în care se găsea şi de faptul că e complet trează, Sadna plutea totuşi într-o lume în care visele şi amintirile se intersectau dând naştere unei plăcute reverii. Nu-i era somn, se simţea chiar odihnită, deşi nu dormise prea mult şi nici prea bine, dar starea de letargie se prelungea şi plăcerea de-a lenevi în camera copilăriei ei n-o lăsa să se desprindă. Noi şi noi imagini îi invadau conştientul, schimbându-i mereu starea de spirit.

****

Între alb și roșu

Era încă destul de frig, ninsese abundent și vântul puternic spulberase zăpada, îngreunând circulația. Totuși, zilele erau deja vizibil mai lungi și primăvara pândea de după colț.

Sadna iubea ziua mărțișorului încă de mică, de când bunica îi spusese că oamenii au împletit firul alb al păcii cu firul roșu al războiului și le-au pus la încheietura fetelor pentru a le feri de necazuri. În fiecare an, aștepta cu înfrigurare ziua de 1 martie pentru a primi un gingaș ghiocel, un coșar, sau te miri ce alt simbol, prins în împletitura alb-roșie a firelor vieții.

În copilărie, primea mărțișorul de la bunici sau de la părinți, dar, de câtiva ani buni, aceștia lăsaseră în grija soțului ei acest lucru, iar el, uitase mereu. Era o fire diferită de a ei, un om practic, fără visuri, fără iluzii, fără bucuria zilei de azi. Dacă Sadna putea să stea minute întregi să privească o floare sau o frunză, soțul ei era un om grăbit, dispus să trăiască după dictonul „time is money”.

****

Atunci când Sadna se oprea să mângâie cu privirea un animăluț sau o plantă, soțul ei îi spunea grav și serios că ar fi momentul să termine cu „prostiile”. Pentru el, ea nu exista ca ființă cu suflet și speranțe, cu hobby-uri sau talente. Era doar cea care-l aștepta cu o casă curată, o mâncare caldă și hainele călcate și aranjate. Era doar cea care avea obligația să-i facă zilele mai simple.

Sadna nu era tristă. Îl iubea sincer pe Dinu și se obișnuise cu felul lui de-a fi, liniștindu-se mereu că așa-i era firea, dar de fapt, o iubea și o înțelegea fără să-i arate asta.

În anul acela, cu ger și zăpadă, în care ghioceii abia iviți tremurau așteptând o rază de soare, Sadna se hotărî să plece la o plimbare prin oraș și să-și cumpere singură un mărțișor. Soțul ei era în sufragerie la televizor și Sadna se gândi că ar fi bine să-i spună că merge în oraș, să nu plece ca de la casă pustie. Spre marea ei mirare, el se oferi s-o însoțească:

– Vin cu tine, știu că vrei un mărțișor, mergem să ți-l cumpăr.

– Bine, însă o să-l alegi tu... se alintă Sadna, neobișnuită cu asemenea atenții.

Ajunseră în zona centrală, unde erau o mulțime de tarabe cu mărțișoare, și, deși văzură multe kitschuri, unele li se părură chiar drăguțe.

– Uite, zise deodată Dinu, hai să ne oprim aici. Nu-i așa că sunt drăguțe?

– Ba da, parcă ar fi de argint...

– Da, arată bine. Poftim! Ăsta e al tău!

Dinu alesese o inimioară mică, argintie și strălucitoare, prinsă prin șnurul alb-roșu de o bucată de catifea neagră lipită pe un alt carton alb, tipărit cu flori roșii.

Sadnei i se păru chiar frumos. Observase că soţul ei se uitase prima dată la o floare, iar faptul că alesese inimioara îi umplu sufletul de bucurie. Puse mărțișorul în buzunar și îl ținu în mână până acasă, ca pe-un dar de preț. Chiar se simțea fericită. Avea un sentiment aparte, pe care nu-l mai încercase de mult, un sentiment de bucurie combinată cu liniște sufletească. Intră în dormitor și puse mărțișorul pe măsuța din fața oglinzii. Lumina lustrei învăluia colțul acela de cameră iar razele răsfrânte din oglindă îi dădeau inimioarei o strălucire aparte.

****

– Pot să-l desfac? întrebă Sadna cu inima bătându-i de parcă ar fi primit un obiect extrem de valoros.

– Sigur, doar nu mă întrebi pe mine, desfă-l!

– Vai, e chiar mai frumos decât se vedea prin celofan... Uite, Dinu, are și agățătoare, poate fi folosit ca medalion...

– Da? Atunci i-l poți da cadou Simonei.

Sadna rămase înmărmurită, cu inimioara în mână. Lumea ei fusese distrusă printr-un singur cuvânt. Cum adică? De ce i l-ar da Simonei sau oricui altcuiva? Nu era cadoul ei? Sigur, Simona, nepoțica ei cea scumpă, merita chiar mai mult de atât. Avea trei ani și era o fetiță absolut superbă, care semăna foarte mult cu Corina. Mărțișorul ei fusese deja trimis prin poștă, îi cumpărase un coșar de argint, să-i poarte noroc.

O clipă, se gândi că Dinu glumește pe seama ei, care-i dădea tot felul de lucruri Simonei, dar îl văzu serios și se întristă deodată. El nu-i făcuse un cadou, el scăpase de un fel de obligație nescrisă, nespusă, dar știută.

O durere acută îi cuprinse sufletul. O resimți organic din cap până în picioare și simți cum i se preling lacrimi pe obraji. Se ridică și încercă să-și ascundă durerea, dar Dinu observă şi-ncepu să-i reproşeze:

****

– Aşa, acum ceartă-te cu mine... Ce poţi avea dintr-o dată? Ce ţi-oi fi zis? Plângi aiurea ca să-mi faci în ciudă. Eşti tare ciudată, zău aşa... Hai, spune-mi, ce ai?

– Nimic... murmură Sadna cu glas stins...

– Şi din nimicul ăsta te cerţi cu mine?

– Dar... nu mă cert... nu ţi-am zis nimic...

– Ce să mai zici? Eu nu te văd? Eşti bosumflată de parcă cine ştie ce-ai păţit. Nimic nu te mulţumeşte. Nu mai ştiu cum să mă port cu tine. M-am dus și până în oraș numai ca să-ți fac pe plac și să-ți cumpăr un mărțișor stupid. Ce-i dacă ți-am zis că-l poți da Simonei? Nu ai zis tu că are verigă și se poate folosi ca medalion? Asta mi-a venit atunci în minte, fetița poate l-ar purta.

– Și eu de ce nu l-aș purta?

– Păi, de ce să-l porți? Nu ai tu medalioane? Ai mai valoroase decât ăsta. Ăsta e bun pentru copii, tu, la vârsta ta, ce să-l mai porți?

Era limpede că Dinu nu înțelegea. Nu se știa vinovat cu nimic. El își făcuse „datoria” și acum aștepta ca soția lui să fie mulțumită. Sadna își dori din tot sufletul să treacă peste suferința pricinuită de vorbele lui și să-i poată zâmbi. În fond, nu era vinovat deloc, așa îi era firea, așa crescuse. Da, poate vina era a ei. Prea era

sensibilă, prea se simțea rănită din orice. Va trebui să ia măsuri și să se schimbe. Și-apoi, ea îl „obligase" să-i cumpere mărțișorul. Dacă ar fi stat liniștită acasă, să-și vadă de treburi, uitând de mărțișoare, discuția asta nu ar mai fi avut loc și inima ei ar fi fost mult mai liniștită.

Sadna se întoarse către Dinu, ștergându-și pe furiș lacrimile și-i zâmbi larg:

– Iartă-mă, Dinu, doar eu sunt vinovată, promit să nu se mai întâmple așa ceva.

– Hai, lasă, nu-i nimic. Ia-ți mărțișorul, e al tău. Și nu mai fă mutre de-astea, că n-are rost!

** * **

Din hol se auzi ceasul bătând ora 14. Timpul trecuse extrem de repede. Incursiunea în trecut o obosise pe Sadna. În loc să se simtă mai bine, se simțea tot mai neliniștită și mai tristă. Nu știa cum va putea să dea ochii cu mama sa și nici cum va putea să-i spună soțului ei că se simte neglijată și că ar fi necesar să mai stea pe acasă și să se reintegreze în familie. Totul era greu pentru Sadna, deoarece nu era obișnuită cu așa ceva. Poate era și vina familiei care-o ferise mereu de

vâltorile vieții. Își aminti cum, după terminarea facultății, atunci când revenise acasă, se simțea singură și pierdută. În afară de serviciu nu mai avea nicio altă preocupare. Nu avea prieteni, nu pleca niciunde, era mai tot timpul cu nasul în cărți. Nu i-a prins rău. A reușit să-și completeze cunoștințele și să facă niște specializări în plus, dar își simțea viața neîmplinită. Era mult prea singură, deși în mijlocul familiei. Atunci au intervenit iarăși părinții care au dorit cu tot dinadinsul s-o mărite. Uneori, când se gândea la asta, râdea pur și simplu. După ce, pe tot parcursul facultății avuseseră cu toții de grijă ca ea să nu aibă niciun prieten și să nu iasă nici măcar la o plimbare însoțită de vreun băiat, acum erau disperați că nu se integrează și că nu-și găsește rapid un soț. Mama ei credea că lucrurile astea nu se pot face paralel. Că ai dreptul să ieși la o plimbare sau la un film numai după ce ai diploma în mână și că, altfel, ratezi școala și viitoarea carieră. Nu de puține ori se trezise cu părinții „în control" la facultate sau chiar mai mult, fuseseră săptămâni întregi în care mama ei stătea cu ea, sub pretextul c-o ajută.

Sadna aprecia ajutorul părinților, dar, pe de altă parte știa că e subiect de bârfă în grupă și că toată lumea

o ocolește considerând-o cel puțin ciudată. Rarele colege care încercau să se împrietenească cu ea, fugeau rupând pământul după ce mama ei începea să le întrebe câte în lună și-n stele și le spunea planurile ei, în ce-o privește pe fiica mult iubită.

Singurul om cu care se putea înțelege era bunicul, care nu avea niciun fel de excese și se purta absolut normal, înțelegând că fiecare vârstă trebuie trăită ca atare și că omul poate învăța numai din propriile-i greșeli. De altfel, Sadna nici nu știa câte discuții contradictorii avuseseră loc între mamă și bunic și de câte ori o scăpase de la alte și alte intervenții ale mamei, care din prea multă iubire făcea greșeală după greșeală.

* * *

Vizavi de ziua în care îl cunoscuse pe Dinu avea sentimente contradictorii. Nu era chiar sigură că totul fusese întâmplător. În momentul acela chiar se gândise că mama ei plănuise totul, dar, după ce trecu timpul își alungă acest gând.

Bunica se născuse într-un sat din apropierea orașului, un sat mic, de munte, în care timpul se oprise în loc și-n care obiceiurile din bătrâni erau păstrate cu multă sfințenie. De Sfintele sărbători de Paști, toată familia mergea și acum în sat, la casa părintească a bunicii, pe care o transformaseră într-un fel de „casă de vacanță". Casa era destul de mare. Sadnei îi plăcea cel mai mult terasa lungă, de lemn, care cuprindea toată partea dinspre curte. Acolo, pe terasă, Sadna putea să stea ore în șir, să învețe, să citească, sau pur și simplu să viseze. În ultimii ani, casa fusese renovată și terasa își reîmprospătă culorile. Fetele vopsiseră lemnul și puseseră ghivece mari pe margine, din care surâdeau flori multicolore. Înăuntru, cele trei camere fuseseră proaspăt zugrăvite iar mobila veche fusese lustruită și reparată. Printr-un sistem ingenios, pus la punct de un vecin, bucătăria primi apă curentă, așa că totul era mai simplu și mai modern.

Liniștea din jur, ciripitul păsărilor care se ciorovăiau în pomii din curte, mirosul curat și proaspăt de iarbă, florile care se lăsau admirate de razele calde ale soarelui de primăvară, totul părea desprins dintr-o

poveste. După câteva zile petrecute aici, toată familia pleca cu forțe proaspete la muncă sau școală.

În acea dimineață, cerul era mohorât și soarele se lăsa așteptat. Câțiva picuri răzleți udară grădina din fața casei și vântul rebel mângâiase crengile încă desfrunzite. Familia Taumescu venise de cu seară la casa de vacanță, așa cum o numeau fetele în glumă, pentru ca să aibă timp să facă toate pregătirile necesare pentru masa de sărbători. Deja la prima oră a dimineții mirosea a cozonac și Sadna zâmbi ridicându-se din pat, închipuindu-și-o pe bunica mândră de faimoșii ei cozonaci pufoși și înmiresmați.

Din bucătărie se auzea zarvă mare și Sadna, gândindu-se că e ultima care s-a trezit, se repezi într-acolo, așa, în pijama, nespălată și nepieptănată. Rămase însă pironită în ușă fără puterea de-a se întoarce sau de-a înainta, deoarece, de pe canapeaua dinspre geam o fixau doi ochi necunoscuți, de un albastru intens.

– Intră, de ce te-ai oprit? Vino să ți-l prezint pe Dinu, nepotul Firucăi de peste vale.

Sadna ar fi preferat să fie oriunde în altă parte, dar simți că nu mai poate da înapoi. Salvarea îi veni din partea bunicului, care văzând-o disperată interveni:

– Las-o, Anuță, să se dezmeticească, abia s-a trezit. Du-te, fată dragă, și te pregătește, apoi revino să faci cunoștință cu musafirul nostru.

– Bună dimineața, reuși Sadna să îngaime, revin imediat!

Ieși val-vârtej din bucătăria spațioasă și dădu peste Corina care tocmai intra, cu o ceașcă de ceai în mână.

– Unde alergi, Sadna? Nu știi că ești așteptată?

– Pe mine mă așteaptă?

– Exact. N-ai mirosit nimic? Musafirul a venit special să te cunoască...

– Serios? N-am avut timp să „miros” nimic în afara cozonacilor bunicii. Uite în ce hal am intrat în bucătărie. Merg să mă spăl și să mă îmbrac omenește și apoi revin... Oricum, băiatul e frumușel... Mai vedem noi ce-o fi.

Corina zâmbi. Remarcase și ea ochii frumoși ai vecinului venit și el la bunici de sărbători și abia aștepta să vadă cum va decurge întrevederea. Intră în bucătărie ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat și se așeză pe un taburet, departe de locul în care Dinu era asaltat cu tot

felul de întrebări. La un moment dat, mama o căută din priviri și-i spuse:

– Corina, ia vezi ce face fata aia de nu mai vine o dată...

– Imediat, mamă, mă duc s-o aduc... răspunse cuminte Corina și ieși în grabă.

Sadna era în fața ușii, nehotărâtă. Într-un fel ar fi vrut să intre, să stea de vorbă cu Dinu, dar în alt fel, simțea că-i este peste putință și că emoțiile care o copleșesc o vor face penibilă.

– Ce faci aici? Nu intri?

– Nu pot, Corina, dacă nu mi-ai fi spus nimic, poate eram mai curajoasă, dar așa... și-apoi, cine știe ce impresie i-am făcut intrând în bucătărie în pijama și cu ochii lipiți de somn...

– Hai, lasă că nu te mănâncă... E un băiat civilizat... Vei vedea... Vino, că deja nu mai au răbdare. Uite, m-a trimis mama după tine. Hai, respiră adânc și zâmbește, că intrăm...

Corina deschise ușa și o lăsă pe Sadna să intre prima:

– Am adus-o! Era chiar pe coridor, venea încoace.

– Sadna, Dinu, faceți cunoștință... zise doamna Taumescu. Sadna a terminat psihologia și s-a reîntors de curând acasă. Lucrează ca psiholog la un centru de minori. Dinu e medic veterinar, deocamdată la un dispensar din Oltenia, dar, din câte am înțeles ar dori să se întoarcă pe meleagurile natale...

– Bună, zise Dinu dezinvolt... Mai înainte ai fugit... Credeam că nu vrei să stai de vorbă cu mine... Sadna? De unde vine numele tău? Are rezonanțe indiene...

– Nu, explicația e mult mai simplă, tata a vrut să mă boteze Sanda, dar un funcționar aiurit a inversat consoanele. Culmea e că părinților mei le-a plăcut și a rămas așa. Un nume ciudat pentru o fată ciudată.

– Nu, un nume frumos pentru o fată frumoasă... zise Dinu privind-o pe Sadna adânc în ochii-i căprui cu sclipiri violete.

Dinu nu se așteptase ca fiica vecinilor să fie atât de frumoasă și de plină de șarm. Din discuțiile auzite acasă la bunicii săi avusese impresia că va fi obligat să suporte o fată bătrână, urâtă și rece. În fața sa, era însă o fată superbă, cu un păr lung, mătăsos, de culoarea castanei coapte și cu niște ochi frumoși, cum nu mai văzuse niciodată. Citise prin revistele mondene că

****

Elisabeth Taylor are ochii violet dar nu-și imaginase că există așa ceva. Totuși, Sadna avea ochii căprui numai într-o anumită lumină, de multe ori, mai ales în penumbră, ochii săi erau de-a dreptul violet.

Un observator nevăzut ar fi remarcat că nici Sadna nu rămăsese indiferentă la azurul din privirea băiatului.

Totuși, deși apropiați ca vârstă, cei doi nu-și prea găsiră subiecte comune și discuția stagna. Poate din cauza forfotei din bucătărie, poate din cauză că intraseră cu toții într-o atmosferă de sărbătoare, nu remarcă nimeni că tinerii par a avea preocupări diferite și că nu au nimic în comun.

– Îți place muzica? întrebă Sadna, așa, ca să se afle în treabă și să nu spună mama că n-a fost amabilă cu „musafirul”.

– Mda... veni răspunsul nehotărât. Cel mai mult îmi place, însă, fotbalul. Ai fost vreodată la vreun meci?

– Nu, niciodată, șopti derutată Sadna, nu mă tentează...

– De ce? E o atmosferă incediară pe stadion, e cu totul altfel decât la televizor. Uite, îți promit că vom merge împreună...

– Mai bine la teatru sau la operă... încercă Sadna să devieze discuția dinspre zona fotbalului...

– Uf, plictisitor de tot... Astea nu-s pe lista mea. Nu mă prinzi pe acolo. Ce? Nu pot dormi acasă?

Sadna zâmbi ca și cum ar fi gustat gluma, dar începu să-l privească cu alți ochi. Oare băiatul acesta ce părea finuț și manierat să nu fie atras de artă? Se prea poate...

Discuția alunecă dintr-o dată spre altă zonă. Bunica le spuse că spre seară vor merge cu toții la biserică, iar Dinu comentă în stilul său caracteristic, dar atât de ciudat pentru Sadna:

– Sigur, mergem la biserică. Bunicul s-a apucat să cânte în strană. Nici n-am știut ce voce mare se ascunde într-un om atât de mic. Ba mai mult, bunicii i se pare că e o ofrandă adusă lui Dumnezeu. Zice că oamenii trebuie să-i slujească Domnului după puterea lor sau după talentele pe care le-au primit de la El. Ce mai, nici nu mai știi cum să vorbești în casa aia. Până acum n-aveau habar de cele bisericești și acum nu mai poți umbla de cărți de rugăciuni, partituri sau icoane. O fi un sindrom al vârstei a treia... Vă-nchipuiți că stau seara la gura sobei și citesc din Biblie? Bunicul citește cu voce tare și bunica

dă din cap aprobator. Îi priveam într-o seară și – cu tot respectul – a trebuit să plec ca să nu izbucnesc în râs. Îmi imaginam cățeii puși în mașină, în spate, știți, care dau tot timpul din cap în timpul mersului; cam așa arăta bunica... Noroc că pe mine au început să mă lase în pace după ce le-am pus niște întrebări la care nu știau răspunsurile. E greu să devii credincios așa, dintr-o dată.

– Bunicii tăi au fost credincioși dintotdeauna, interveni bunica cu o voce înceată, numai că, până au fost în câmpul muncii n-au avut cum să meargă la biserică. Acum, fiind mai bătrâni, nu mai are nimeni, nimic cu ei.

– De ce-ar vrea cineva să meargă la biserică? continuă Dinu ca și cum n-ar fi auzit vorbele bunicii. E atât de plictisitor... Chiar credeți în viața veșnică și alte chestii de-astea? Ieri, a venit la noi un tip neoprotestant. Doamne, ce de prostii a putut să îndruge. Zicea că, dacă nu suntem între ăia 144000 nu mergem în cer. Oare cum ar putea cineva să creadă că avem loc cu toții în cer? Unde ne-am putea duce toți? Toate chestiile astea sunt tare ciudate... Eu chiar nu pricep nimic. Cel mai bun lucru mi se pare să ne trăim viața asta, să nu ne bazăm pe una viitoare.

– Vezi tu, Dinu, interveni bunicul, neînțelegera derivă din faptul că la școală nu se mai predă religia. Copiii nu mai înțeleg spiritul credinței noastre și nici nu-l mai iubesc pe Dumnezeu. Mie mi se pare trist. Isus a murit pe cruce pentru noi și noi nici măcar nu știm să-i mulțumim...

Sadna nu intervenise. Ea fusese crescută în spirit creștin. Pentru ea nu exista nimic fără Dumnezeu și fără credință. De când începuse să vorbească spusese câte o rugăciune în fiecare seară și nu începea să facă nimic fără să se gândească la Dumnezeu. Numai animalele pot trăi fără credință, gândi Sadna, deși... citise undeva că sunt și animale care se închină... și-atunci, omul, care se crede superior... poate fi de fapt mai prejos? Poate să alunece pe panta asta din cauza infatuării? Sau e numai lipsa educației religioase cum zice bunicul? Poate fi și vina unui anturaj prost. Sunt totuși multe posibilități.

Dintr-o dată, Sadna se sperie. Simțea ceva ciudat, ceva ce o făcea neliniștită. Deși nimic din ceea ce-i plăcea ei nu părea să fie „pe lista" lui Dinu, era totuși extrem de atrasă de el. Contrariile se atrag... da, dar nu pot supraviețui împreună, își mai spuse Sadna. Nu, nu va lega nicio prietenie cu acest băiat. Nu sunt potriviți și

gata... Decât să se iște cine știe ce probleme mai târziu, mai bine să evite orice bătaie de cap. Oare părinții sau bunicii ei îl cunoșteau atunci când l-au invitat la ei? Probabil nu. Știau doar că e nepotul vecinilor și prietenilor lor de o viață.

O privi intens pe Corina, până când aceasta simți privirea și se întoarse spre ea. Care o fi părerea ei? Nu părea preocupată de discuție. Mușca cu poftă dintr-un măr imens, galben și luminos și râdea cu gura până la urechi de o glumă spusă de tata. Pentru ea era deja sărbătoare. Îi zâmbi cu drag Sadnei și-o întrebă:

– Vii să vopsim ouăle roșii? Uite, ne-a adus tata niște frunze.

– Sigur, vin acum. Am cumpărat și eu niște abțibilduri cu iepurași. Le-am pus pe bufet. Câte ouă ai pus la fiert?

– Eu mă gândisem la vreo 30, dar bunica a zis să pun 50, să avem de dat celor care vor veni în vizită.

– Așa mulți musafiri aștepți, bunico? întrebă șăgalnic Sadna.

– Așa, așa, am văzut mașinile de București. Au venit acasă toți vecinii, trebuie să fim pregătiți. Grăbiți-vă, fetelor, mai trebuie să faceți crema la o

prăjitură și apoi glazura și ornarea tortului. Eu sunt ocupată cu friptura de miel și drobul, nu vă pot ajuta...

– Iar ai făcut „tort toxic”... glumi Corina. Fain! E tortul meu preferat.

Sadna plutea printre amintiri înconjurată de miros de cozonaci și imaginea unui tort mare, de ciocolată, cu multă frișcă deasupra. Îi simțea parcă gustul de stafide și coji de portocale confiate, chiar și după ce se ridicase și se apropiase de geam.

Singurătate în doi

Trase ușor perdeaua și privi minute în șir grădina, aleea pietruită și leagănul de lemn decolorat de vreme. Era obișnuită cu problemele altora, nu cu ale ei. Avea un cabinet particular de psihologie și se confrunta zilnic cu temerile și gândurile celor care-i cereau ajutorul. Pentru ca să poată face față provocărilor cotidiene, avea nevoie de o minte limpede și de un suflet curat. Zâmbi trist la gândul că ea însăși ar fi avut acum nevoie de consiliere. Procedura era simplă de obicei, dar vizavi de ceilalți. Ce simplu e să-i spui unui pacient să nu mai trăiască în trecut, să se desprindă și să se gândească la viitor. Ce te faci, însă, dacă viitorul este incert, așa cum era al ei... Cum poți să nu trăiești într-un trecut în care ai avut parte de bucurii, de zile luminoase și fericire? Nu! Ea va trebui să ia o hotărâre clară și să stea de vorbă cu Dinu. Nu avea rost să mai evite... Comunicarea dintre ei lăsa de dorit în ultima vreme... Va trebui să refacă relația, s-o facă să meargă bine sau... Sau, ce? Să renunțe? E pregătită pentru așa ceva? Bine, dar nu se va ajunge atât de departe! Nu, sigur, nu! Dar, dacă... da? Ce o să facă?

Va putea trece peste o asemenea durere? Își va putea continua viața? Întrebări, întrebări... Da! Va face exact așa cum îi îndrumă pe pacienți: va aștepta șapte zile, timp în care va încerca să-și pună ideile în ordine, să și le limpezească, să se detașeze de sentimente și emoții și să se ancoreze în realitate. Tristă sau veselă, realitatea trebuie înfruntată și o va face. Mai are șapte zile la dispoziție... Șapte. Cifra magică *șapte*. Cele șapte zile ale săptămânii, cele șapte coline ale Romei, cei șapte regi legendari, cele șapte minuni ale lumii antice, cei șapte înțelepți din vechime, Pleiadele - cele șapte fiice ale lui Atlas, cele șapte note muzicale, cele șapte culori ale curcubeului, cele șapte stele ale constelețiilor Carul Mare și Carul Mic...

Există șapte păcate de moarte: avariția, invidia, mânia, aroganța, desfrâul, beția și lenea, dar există și șapte virtuți: dragostea, credința, tăria sufletească, speranța, inteligența, cumpătarea și dreptatea. Pe cele din urmă va trebui să se bazeze. Chiar dacă dragostea va fi trecută, rămâne speranța. Întotdeauna rămâne speranța. E arhicunoscută expresia „speranța moare ultima”. E datoare să spere. Până la urmă, lucrurile vor intra, cumva, pe un făgaș normal, oricare ar fi

normalitatea. Important este pentru început să găsească acel „de ce” , pentru ca apoi, așa cum spune Nietzsche, să poată îndura aproape „orice”.

Gândul îi zbură la teoria lui Victor Frankl: dacă și-ar putea extrage un sens din viață... Sadna zâmbi. Poate că va pierde atașamentul și iubirea, poate că nici creația nu-i va fi alături, dar nu va putea pierde nicicând suferința. Nicicând. O simte vie în adândul ființei sale, născută nu doar din disperare, ci mai ales din speranță. Speranța că o schimbare, oricare ar fi ea, va fi în final răul necesar care îi va da libertatea completă a viitorului. Trecutul va cuprinde doar amintiri pe care le va accesa numai atunci când va dori ea și de care nu se va lăsa copleșită. Nu, nu se va axa pe așteptare. Va trăi. Viața ei are un sens și va avea întotdeauna.

* * *

Avea senzația că-l mai văzuse undeva pe Dinu. Îi rămăseseră în minte ochii de un albastru intens și aroganța mascată printr-o exprimare elegantă. Da, dar unde și când? Sadna ațipi gândindu-se la asta. Avu o noapte agitată, dar în zori își aminti. Era la începutul

clasei a IX-a și încă se simțea stingherită de clădirea impunătoare a liceului, de coridoarele lungi, cu ferestre largi și pereți acoperiți de tablouri ale personalităților din literatura și știința românească, sau de scara monumentală de marmură pe care se vedeau – la propriu – urmele pașilor miilor de elevi care învățaseră acolo, deoarece pe anumite porțiuni intens circulate era ceva mai tocită.

Părea o pauză oarecare, în care elevii se mutau dintr-un cabinet în altul, discutau pe coridoare sau repetau cu ochii cufundați într-un caiet „de zece lei”, lecția de zi. Deodată se făcu rumoare. Parcă toată lumea discuta despre același lucru: „– Ești sigură?”... „– L-ai văzut tu?”... „– Unde l-ați văzut?”... „– E aici, în curte!”... La un moment dat, cei mai mulți elevi erau la ferestrele care dădeau spre curte și căutau din priviri pe cineva. Sadna, care venise de la altă școală și nu fusese și în clasele V – VIII la liceu, era dezorientată. Despre cine o fi vorba? Una dintre fetele mai mari, din clasa a XI-a sau a XII-a, strigă, cu mâna pâlnie la gură, pentru a se face auzită din curte:

– Dinu! Dinu! Lasă fotbalul și vino să ne întâlnim! Băiatul din curte se opri o clipă, ca și cum ar fi auzit-o,

apoi continuă jocul cu mingea, împreună cu o clasă de elevi pentru care urma ora de sport.

Sună de intrare și Sadna uită discuțiile de pe coridor, concentrată fiind să răspundă bine la fizică și să reușească să rezolve problemele. După ora de fizică, urma muzica, pe același coridor, chiar în sala de alături, așa că Sadna intră direct în clasă, își lăsă geanta și geaca și apoi se alătură colegelor care discutau în hol. Pentru a nu fi considerată prea retrasă, sau, Doamne ferește, prea încrezută, Sadna încerca să se integreze în grupurile zgomotoase de colegi, dar, de obicei asculta doar, fără a avea opinii personale. De data aceasta, nici nu ar fi putut să-și spună părerea, deoarece chiar nu știa despre ce e vorba. Ajunsese ceva mai târziu și prinsese doar un soi de discuție contradictorie, ce părea să se refere exact la personajul apărut în pauza trecută. Două dintre colege erau de părere că e student la litere, iar o alta, care se lăuda că-l cunoaște foarte bine, susținea că ar fi student la electronică. Discuția era destul de aprinsă, așa că nimeni nu-l observă pe studentul cu pricina, care se alăturase grupului și asculta zâmbind „bârfele”. La un moment dat, când fetele nu mai aveau mult până să se încaiere, se auzi o voce plină de bună dispoziție:

– Hei, fetelor, liniștiți-vă că nu aveți nici una habar. Sunt student în anul II la medicină veterinară...

Fetele înmărmuriră. Fiecare încerca să rememoreze ceea ce spusese, ca să se asigure că nu-l jignise cu nimic. Era un rebel care lăsase amintiri de tot soiul în urma sa, dar era idolul fetelor din clasele mai mici, așa că fiecare ar fi vrut să-i fie pe plac.

Oricum, „personajul Dinu" nu le mai băgă în seamă; le întoarse spatele și se îndepărtă fluturând mâna dreaptă în semn de salut, fără a se mai întoarce înapoi.

– Ce infatuat! gândi Sadna plină de dezgust. Un nesuferit, ce mai...

Scena aceasta fusese pierdută în subconștient și ieșise la iveală acum, după vreo zece ani, când realiză că mai văzuse undeva acei ochi pătrunzători și insinuanți.

O dată cu imaginea aceasta, pe care o crezuse pierdută definitiv, Sadna își aminti și că-și promisese să nu aibă niciodată de a face cu asemenea persoane, deoarece simțea instinctiv că acest gen de om ar călca în picioare orice pentru a obține ceea ce-și dorește.

** * **

Nu mai putea lenevi. Gândurile o copleșeau. Sprijinită de pervazul ferestrei, cu ochii pironiți în gol dar cu mintea lucidă și deschisă, Sadna realiză că soțul ei, cel pe care-l iubea și-l aprecia, nu este „un asemenea gen de persoană”, ci este exact acea persoană care atunci îi făcuse o impresie atât de puternică, în sensul rău al cuvântului.

Avu puterea să zâmbească. Instinctul copilului de nici 14 ani să se fi dovedit mai bun decât al tinerei de 24? Poate... Încă nu era sigură. Dinu nu se purtase niciodată urât cu ea. Numai că, ea începuse să simtă că, pentru el, face parte dintr-un decor cu care s-a obișnuit, e alături televizorului, laptopului sau dulapului, un fel de „rău necesar”. Realiza acum că nu era tratată ca o soție. Nici nu-și amintea de când nu au mai avut o discuție serioasă împreună. Dinu se purta de parcă nu ar avea ce să discute cu ea sau cu ceilalți din casă. Evita orice apropiere și orice interpelare. Pleca devreme și venea târziu. Mânca și dormea aici. La atât se limita spiritul lui familial.

Sadna încercă să-și amintească de când există între ei această stare de răceală, de nepăsare, de

amorțire și realiză cu groază că există dintotdeauna și se identifică cu normalitatea. Era atent, amabil, dar distant. Era galant, simpatic, dar străin. Din tot ce făcea, din tot ce spunea, lipseau tandrețea și interesul. Acum își dădea seama că, poate, era greu și pentru el. Poate Dinu trăia în această casă, alături de ea și familia ei, din inerție. Sau poate din obligație. Obligație față de cine? Și din ce motiv? Doamne, cum de-i vin asemenea idei? Sau, mai bine zis, cum de-a fost oabă și surdă până acum și n-a observat nimic?

O simplă afirmație făcută de mama sa a declanșat o întreagă avalansă de întrebări, de incertitudini, de gânduri. Lucrurile pe care le credea certe în viață s-au năruit ca piesele unui domino, antrenând alte și alte amintiri ascunse până acum în cotloanele sufletului său.

Uitase pur și simplu, sau se străduise să uite?

* * *

Într-o zi, pe când mergeau împreună spre serviciu, Sadna și Dinu se întâlniră cu o prietenă de-a ei din copilărie, Mia, care fusese o elevă foarte bună la liceu, dar abandonase facultatea după primul an din

cauza unui accident stupid în urma căruia tatăl său rămăsese imobilizat, iar mama sa decedase. Mia renunțase atunci la studii, se reîntorsese acasă și avusese grijă de gospodărie. Se angajase la o întreprindere locală, ca muncitor necalificat, o dusese foarte greu, cu un salar extrem de mic, dar până la urmă răzbise. Era căsătorită, avea o familie frumoasă, un soț iubitor și doi copii. Absolvise o școală postliceală și lucra la un birou de contabilitate. Soțul ei insistase ca Mia să facă o facultate de profil, pentru a putea să-și deschidă propriul cabinet de contabilitate, deoarece, oricum ea era cea care ducea greul și la actualul loc de muncă, diferența fiind că actele le semna șefa.

Sadna se întâlnise întâmplător cu Mia și, la întrebarea mai mult politicoasă decât curioasă de: „Ce mai faci? Ai terminat facultatea?", reacția a fost absolut neașteptată:

– Ți se pare normal să-mi fie rușine că am învățat? Că am făcut o școală? Crezi că e ușor să te împarți între orele de serviciu, munca în gospodărie și școală? Crezi că e atât de simplu să înveți nopțile? Chiar și tu, Sadna, îți bați joc de munca mea?

– Stai! aproape că strigă Sadna. Nu pricep nimic. Despre ce vorbim? Mi-ai spus acum câtva timp că ai început facultatea la un program ID și acum, pur și simplu te-am întrebat dacă mai ai de studiat sau ai terminat. Timpul trece atât de repede încât nu mai realizez cât a trecut de când am discutat ultima dată...

– Cum? întrebă Mia cu un ton mai scăzut, nu știi?

– Nu știu nimic... Ce-ar trebui să știu?

– Scuze, deja am devenit irascibilă în legătură cu subiectul ăsta... Hai să-ți povestesc cum stă treaba... Am terminat anul trecut în vară facultatea, iar licența am luat-o cu 9,50.

– Și atunci? Care-i problema?

– O secundă, ai răbdare. Imaginează-ți o zi caniculară de iulie. Am intrat la examenul de licență puțin după ora opt. Nu dormisem toată noaptea din cauza emoțiilor. Eram cuprinsă de o stare ciudată. Simțeam că sunt foarte aproape de ceea ce-mi dorisem toată viața: recunoașterea valorii mele. Examenul a decurs foarte bine și, după afișarea rezultatelor, iată-mă alergând pe aleile parcului din fața noii Catedrale, spre stația de autobuz. Mă cuprinsese o stare euforică, o bucurie cum nu mai simțisem niciodată. Fusese foarte

****

greu, muncisem extrem de mult, dar reușisem. Eram, în sfârșit, licențiată. Mă gândeam ce bucuroși ar fi fost părinții mei, dacă ar mai fi trăit și ce bucuroși vor fi cei de acasă, soțul, fiii... Am ajuns în stație și mi-am căutat telefonul mobil, să-i spun soțului meu nota obținută. Nu sunt mândră de obicei, dar acum, simțeam așa o mândrie, o fericire, cum nu credeam că voi simți. De multe ori în viață fusesem emoționată și fericită: la căsătorie, la nașterea copiilor, la succesele lor școlare, dar acum, era un moment special, numai al meu, un moment pe care-l așteptasem 20 de ani. Învățasem mai mult noaptea. Trei ani mă mulțumisem cu maxim patru ore de somn, dar meritase. Deja mă gândeam cum va fi după ce îmi voi deschide cabinetul de contabilitate. Visam cu ochii deschiși... Între timp, am sunat acasă și i-am dat soțului meu marea veste. Nu părea deloc bucuros, deși mă susținuse mereu, ba chiar pot să spun că fusese inițiatorul înscrierii mele la facultate. L-am întrebat ce s-a întâmplat, iar răspunsul lui m-a debusolat pur și simplu. Intrase pe internet cu câteva minute înainte de a-l suna eu și citise că Universitatea Spiru Haret la care studiasem, avea la unele facultăți și programe neacreditate, mai ales cele de ID, ale căror

****

absolvenți nu erau recunoscuți de minister. Bineînțeles, citise rapid lista facultăților și găsise pe listă că specializarea mea este acreditată, mai puțin forma ID. Cu toate astea, eu aveam toate documentele de la universitate în care scria negru pe alb că totul e în ordine. Nu mai știam ce să cred. Nu știu cum n-ai auzit despre asta, Sadna, în următoarele luni a fost o adevărată campanie de denigrare a tuturor absolvenților acestei universități, pe toate posturile de televiziune s-a discutat numai despre asta...

– A, da, asta știu, am auzit câte ceva... nu știam că și tu ai terminat la ei...

– Ba da, acolo am studiat și să știi că nu mi-e rușine cu asta. Am avut profesori buni, cursuri excelente și chiar am învățat. Din păcate, s-a format un curent împotriva noastră, a „haretiștilor”. Mulți nu au înțeles cum anume se dădeau examenele tip grilă pe calculator. Deși toți recunosc că, de exemplu, la școala de șoferi se ia mai greu examenul de când e computerizat, bagatelizează munca noastră. Știi ce zicea un șef din minister? Că și pisica lui dacă ar fi trecut cu labele peste tastatură putea să ia o notă de trecere. Uite, chestiile astea mă omoară. Chiar nu mai sunt în stare să suport. Au trecut doi ani de

atunci, cu adeverința primită de la universitate m-am înscris la un master, de data asta la o universitate de stat, ca să nu mai am probleme, dar nici așa n-am rezolvat mare lucru. Am absolvit și masterul, dar, deocamdată fără disertație, deoarece neavând efectiv diploma nu m-am putut înscrie.

– Adică, nici măcar nu ai primit diploma?

– Exact. Licențiaților 2009 nu li s-a mai dat amărâtul ăla de carton. Valabil sau nu în ochii ministerului, măcar alții îl au. Eu nici măcar nu l-am primit.

– Cum motivează universitatea?

– O, Doamne, motive au găsit destule. Nici nu mai am răbdare să ți le spun. Ei se consideră victimele ministerului, dar adevăratele victime suntem noi, cei care am achitat taxe, am învățat cu zi cu noapte și nu avem nicio finalizare. Știi că sunt colegi de-ai mei care au fost dați afară din serviciu sau cărora li s-au redus salariile? Și în plus, ridiculizarea asta dusă la extrem... Până și în emisiunile de divertisment se fac glume pe seama absolvenților de la „Spiru”.

– Da, știu, am auzit... e ceva așa, cum era cu Trabantul. Dar apele se vor liniști și lucrurile se vor rezolva... Ai încredere!

– Încerc, Sadna, încerc, din păcate sunt la capătul puterilor. Ai văzut și tu ce reacție am avut mai înainte... Am devenit suspicioasă. În plus, am tensiune și sunt mai irascibilă decât eram înainte... Știi, vorba cântecului: „vinovații fără vină”... Speram ca după finalizarea studiilor să putem duce și noi o viață mai bună, să pot câștiga ceva mai mult, să pot dobândi respect în ochii mei și ai altora.

– Mia, cine te respectă numai pentru că ai o diplomă iese din orice discuție... Tu, ca om, ești demnă de respect. Înțeleg, ai muncit mult și meriți ca munca ta să fie recunoscută, dar, la urma urmelor, cu sau fără diploma asta ești aceeași persoană în ochii celor care te cunosc.

– Sau ar trebui...

Dinu asistase tăcut la discuție, dar, după ce se despărțiseră de Mia comentă:

– Ce fraieră! Să te mai apuci de școli la vârsta asta și să mai faci și o facultate neautorizată... Bani aruncați! De altfel, cred că de bani era vorba, nu s-o fi omorât ea

cu învățatul... Acum se dă victimă. Ce-o fi așteptat? Aplauze?

Ca de obicei, Sadna nu intră în polemică cu el. Nu avea curajul. Acum, se gândi că poartă și ea o vină. Dacă i-ar fi spus de fiecare dată că greșește, dacă ar fi încercat să-i deschidă ochii, poate situația ar fi fost alta... Cât să fie oare și vina ei? Nu-și dădea seama cum de ajunsese Dinu astfel. Părinții lui erau niște oameni de bun simț, gata să sară oricând în ajutorul celui în nevoie... Undeva, pe parcursul vieții, Dinu pățise ceva care-l făcuse să inverseze valorile, iar, mai târziu, nu a mai știut reveni pe calea dreaptă. Poate nu era un om rău, poate era doar rătăcit în jungla urbană.

** * **

Sadna nu-și putea scoate din minte modul zeflemitor în care Dinu tratase durerea unei ființe care și așa trecuse prin multe probleme în viață.

Ea fusese înconjurată de dragoste întotdeauna, în familia ei domnise liniștea și bucuria; sperase ca și în căsnicia ei să fie la fel. Nici nu-și putea imagina o altfel de căsnicie decât cea a părinților ei care erau și acum,

după mai bine de 45 de ani nedespărțiți, care-și împărtășeau toate gândurile, necazurile și bucuriile, care se bazau unul pe celălalt și care se ajutau reciproc în orice situație. Ea, se baza însă tot pe părinți. Dinu, chiar și atunci când era lângă ea, era de fapt absent, cu gândul aiurea sau nepăsător față de problemele ei pe care le considera minore și pe care le trata ca atare. Îi trecu prin minte expresia „solitudine in due” și-o percepu ca pe o realitate evidentă.

Ciudat era că nu se gândise niciodată la asta până acum. Viața ei alături de Dinu intrase într-un fel de rutină. Ziua nu era destul de lungă pentru tot ce avea de făcut. Pleca de dimineață, avea orele de cabinet, apoi lucra acasă câte ceva și pleca iar la cabinet deoarece avea două ore program și după-masa, mai ales pentru cei pe care-i testa pentru școala de șoferi sau angajări. Uneori, dacă mai făcea ceva cumpărături, ajungea acasă în jurul orei opt. Nu se simțea obosită niciodată. Avea o putere de muncă ieșită din comun. Era în stare s-o ia de la capăt chiar și după o odihnă de numai două-trei ore. Probabil că vitalitatea asta o primea din optimism. Zâmbi acestui gând. Da, era optimistă întotdeauna. Vedea numai partea plină a paharului și nu se lăsa doborâtă de

niciun fel de obstacole. Și atunci? Cum de o discuție aparent banală îi produsese o asemenea bulversare? Ce se întâmplase de fapt în subconștientul ei? Ce mecanism se declanșase? Întrebări, întrebări, întrebări... Numai că răspunsurile care-și arătau nasul de după colț, nu erau cele așteptate și Sadna era tentată să le respingă, să le trimită înapoi în neantul gândurilor pentru a le face loc altora mai vioaie și mai simpatice.

* * *

Era toamnă târzie și lumina se dispersa încet, lăsând locul umbrelor înserării. Dinu o rugase să meargă împreună la o nuntă care părea destul de importantă pentru el. Îi spusese în linii mari că mireasa îi era rudă ceva mai îndepărtată și că nu putea lipsi. Deoarece se cunoscuseră de vreo două luni, dar se întâlniseră destul de rar, Sadnei îi făcu plăcere rugămintea lui. Era un bun prilej de-a mai ieși împreună în societate, de-a discuta într-un alt mediu, de-a petrece o sâmbătă ieșită din tipare, așa că fu de acord imediat. Deși de obicei se îmbrăca modest, uneori chiar prea „sport”, Sadna își comandă, special pentru această ocazie, o rochie ceva

mai sofisticată. Își alesese un material vișiniu închis, care privit mai atent avea ușoare nuanțe de negru, iar în partea de sus îi adaugase un triunghi de dantelă din aceeași culoare. Rochia era lungă, iar în partea de jos era adunată în patru locuri în triunghi. La vârful fiecărui triunghi avea câte un trandarif de dantelă, fiecare triunghi fiind tot din dantelă, cu marginile ondulate. Era pentru prima dată în viața ei când Sadna era încântată de o rochie și preocupată de modul în care va arăta. Croitoreasa îi sugerase să-și facă și un blazer din aceeași dantelă, lejer, raglan, care să completeze ținuta de seară. Sadna acceptase ideea și adăugă rochiei o broșă veche din aur, primită de bunica ei la cununie, broșă formată dintr-un mănunchi de trandafiri din rubine. I se părea că arată foarte bine. Își adunase părul și-l prinsese tot cu o agrafă cu rubine, care avea cam aceeași vârstă cu broșa, dar provenea de la cealaltă bunică, cea din partea tatălui. Poate că ar fi trebuit să poarte și ceva contrastant, dar ea avea ideea că orice lucru simplu e elegant și frumos.

Se apropia ora la care Dinu urma s-o ia de acasă, așa că Sadna se aranjase din timp și-l aștepta. Atât mama, cât și bunica, își făceau de lucru prin living. N-o

văzuseră niciodată pe Sadna mai frumoasă și mai aranjată și voiau să fie de față, să vadă reacția băiatului.

Dinu intră nepăsător. Era și el pus „la patru ace". Purta un costum crem, din trei piese, cu redingota la un rând de nasturi, vestă și pantalon. Avea o cămasă asortată, de ceremonie și o cravată fină, care părea din același material cu cel al costumului. La început păru să nici nu remarce că Sadna era atât de frumos îmbrăcată, dar, după nici două minute, se întoarse autoritar spre ea:

– Așa vrei să mergi? Chiar nu ai simțul ridicolului? Haide, uită-te în oglindă! Nu vezi că nu ți se potrivește rochia asta? De fapt, de unde o ai? Ai scos-o din lada bunicii? E oribilă! Îmbracă-te cu ceva mai modern dacă vrei să vii cu mine...

Toată familia rămăsese cu gura căscată. Pur și simplu nimeni nu reacționă în niciun fel. Erau muți de uimire. Într-un târziu, bunicul, care stătea deoparte și citea liniștit, zise în șoaptă:

– Mai vrei să mergi, Sadna?

– Cum adică, veni răspunsul aspru al tânărului. Cum „dacă mai vrea"? Sigur că vine, nu mă poate lăsa baltă acum, m-am bazat pe faptul că merge cu mine.

Hai, Sadna, repede, du-te și ia-ți ceva modern și să plecăm o dată...

Sadna crezu de cuviință să nu facă o scenă acum și aici, așa că ieși din living fără să mai spună vreun cuvânt. Lacrimile îi șiroiau pe obraji. Auzi din urmă, un sfat:

– Ia-ți rochia aia scurtă, roșie, cu care te-ai îmbrăcat atunci când am fost în vizită la ai mei.

Deși i se părea puțin cam prea „de zi", Sadna se conformă. Când se întoarse, îmbrăcată cu rochia roșie, simți dezaprobarea mută în ochii mamei, dar se prefăcu că poate trece ușor peste acest inconvenient și că seara rămăsese la fel de frumoasă.

Dinu murmură:

– Mda, așa mai merge... și o trase rapid către ușă.

Exact în momentul în care ușa se închisese în urma lor, auzi clar glasul bunicului:

– Nu faceți nimic? O lăsați să fie umilită?

Restul frazei se pierdu, dar Sadna avu în minte întreaga seară cuvintele bunicului. Da, se simțise umilită. Și se simțea în continuare, deoarece Dinu conversa cu toată lumea, dansa, glumea, râdea, dar pe ea n-o prea

****

băga în seamă. O lăsase singură la masă și se pierduse în tumultul petrecerii.

La un moment dat, două domnișoare îmbrăcate ca de cabaret și fardate extrem de strident se așezară la masă cu ea și începură să povestească despre cei de pe ringul de dans. Păreau să-i cunoască pe toți, să le știe metehnele și mai ales, să știe să facă haz de ele. Oricum, fetele păreau și puțin prea vesele, poate și din cauza paharelor pe care le dădeau peste cap unul după altul.

Din lipsă de ocupație, Sadna ascultă conversația lor și deși la început se amuzase, până la urmă sfârși prin a se simți atât de penibil, încât ar fi preferat să fie oriunde în altă parte, numai acolo, nu:

– Uite-l și pe ăla, fată, se dă mereu mare da' a rămas cu buzele umflate după ce Simo i-a dat papucii...

– Da, tu, cum de-o fi venit la nuntă? El ca „fost” trebuia să stea să-și lingă rănile, nu să se afișeze aici.

– O fi venit singur?

– Nu, zicea Gelu c-a venit cu o tipă destul de mișto, pe care gașca n-o știe. Dacă vine careva încoace, o să-i zic să ne-o arate.

– Păi, dacă a venit c-o tipă, de ce dansează cu Miha?

– Cine știe ce-o fi în capul lui. Oricum, și-a cam luat-o în freză. Era super îndrăgostit de Simo și ea l-a părăsit fără să-i dea vreo explicație și-n două săptămâni a și anunțat că se mărită.

– Eu cred că-l știa pe ăsta mai demult. O fi umbat cu amândoi odată și apoi, fata a ales cum a crezut de cuviință. Mie, dacă vrei să-ți spun, mi se pare c-a ales bine. Mirele ei e mai amabil și mai atent. Și-n plus nu e un amărât de veterinar, e avocat, a intrat în barou, are bani, ce mai...

– Oare tipa aia cu care-a venit Dinu știe că mireasa e fosta lui iubită?

– Ei, aș, după cum îl cunosc eu, i-a spus o minciună de-a crezut-o și el. Ce, aia era proastă să vină dacă știa?

** * **

Probabil, gândi Sadna, cea mai bună reacție, atunci, ar fi fost să plec acasă. Să-l las să se distreze așa cum credea de cuviință și s-o rup cu el. Da. Dar ea se simțea cumva subjugată de acest om. Nu știa dacă e îndrăgostită de el, dacă-l iubește, dar avea asupra ei o putere deosebită, o făcea să se simtă legată de el prin

****

fire nevăzute, de parcă ar fi fost în stare de hipnoză. Făcea exact ce-i cerea Dinu, ca o marionetă condusă prin fire de ață subțiri și invizibile. Ciudat. Uite că-i trebuiseră atât de mulți ani până să reușească să se rupă de sub vraja lui. Și acum, abia reușise să conștientizeze situația, nu garanta că, în momentul în care el va veni acasă și o va privi în ochi, va fi capabilă să ia vreo măsură. Deși începuse să se teamă de momentul în care va da ochi cu Dinu, totuși, în subconștient, îl aștepta nerăbdătoare, ba chiar îi lipsea.

Cu puțin înainte de cununia lor, tatăl ei o întrebase încă o dată dacă e sigură că vrea să se mărite cu Dinu. La răspunsul ei afirmativ, domnul Taumescu oftase, dar nu comentase. În definitiv, relația dintre fiica lui și acest băiat fusese pusă la cale de ei. Ei avuseseră ideea să le facă cunoștință și tot ei insistaseră să-i viziteze și să se mai întâlnească. Sadnei nu i spuseseră toate aceste lucruri, dar le intuise. Toți ai casei erau extrem de binevoitori cu Dinu și relațiile dintre cele două familii deveniseră mai apropiate. Oricum, ea fusese atunci încântată de viitoarea ei căsătorie și chiar se îndrăgostise sincer de viitorul ei soț. Atunci, fusese sigură că și el o iubește, acum însă... nu mai era așa

sigură. Parcă era un personaj într-o piesă de teatru și totodată un spectator oarecare, ce privea uimit din sală. Era vorba despre ea, despre viața ei și totuși putea privi înapoi cu detașare, ba chiar cu nepăsare. Ciudate sentimente mai putuse trezi o simplă frază. Și ciudate gânduri îi năpădiseră ființa. Prin fața ochilor îi treceau tot felul de imagini despre ea, ai ei și alții, ale căror vieți se intersectaseră cu a ei. Își amintea reacțiile ciudate pe care le avusese Dinu în diferite situații și abia acum realiza prăpastia dintre simțămintele ei și ale lui.

* * *

Acum vreo doi ani, o veste tristă zgudui familia Taumescu. Mătușa lui Dinu, Amalia, sora mamei lui, murise brusc în urma unui infarct. Dinu plecase la ei, să vadă cu ce poate fi de folos, iar la întoarcere, povesti râzând situația în care fusese pusă verișoara lui, fiica Amaliei: Închipuie-ți că mătușa de la Timișoara, Silvia, s-a dus la cămin la Teo, dar n-a avut curajul să-i spună c-a murit maică-sa, așa c-a luat-o de mână și-a dus-o prin magazine să-i cumpere haine de doliu, fără să-i spună nimic. Teo nu pricepea de ce pleacă la

cumpărături cu noaptea-n cap, de ce-i face mătușa cadou o rochie și o pereche de pantofi și mai ales, de ce e atât de grabnic să plece acasă în acea zi în care avea trei cursuri și un seminar. Mătușa a dus-o apoi la ea acasă, a îmbrăcat-o cu cele cumpărate, a chemat un taxi, a condus-o la gară și a urcat-o în tren fără să-i spună adevărul. Teo era absolut debusolată. Știi că ea e o tipă nonconformistă, nu cred c-a mai purtat o rochie neagră în viața ei. Acum, s-a trezit în tren, cu destinația „home" și îmbrăcată ca un cioclu, fără nicio explicație. În grabă, Teo nu-și luase nici telefonul mobil de la cămin, așa că nu putea suna niciunde, nu putea afla nimic. Singura „explicație" a mătușii fusese că va afla ea acasă. Prin minte îi trecuse că s-ar fi putut întâmpla ceva cu bunicii care erau bătrâni, dar la gara din oraș răsuflă ușurată când îl văzu pe bunic pe peron, așteptând-o. Îți dai seama, ce ochi o fi făcut când a aflat că murise maică-sa? Doamne, ce femeie, mătușa asta! În loc s-o pregătească, să-i spună, a trimis-o așa, aiurea. E nebună mătușa Silvia. Dar situația, privită așa, din afară, e de-a dreptul caraghioasă. Poate s-o fi supărat, dar am râs când mi-a povestit. Mi-o și imaginam pe Teo în tren, cu rochia aia oribilă, neagră și cu o figură speriată,

întrebându-se ce s-o fi întâmplat acasă. Nu-i așa că-i caraghios?

Sadna nu găsise nimic caraghios în toate astea, ba chiar considerase extrem de trist ca o fată de numai 19 ani să-și piardă mama atât de brusc și nici măcar să nu aibă parte de câteva vorbe frumoase, de compătimire, din partea unui văr primar care, fiind cu cel puțin zece ani mai mare, trebuia să-i fie sprijin în aceste clipe grele. Totuși, nu îndrăzni să-i spună lui Dinu ceea ce gândește și se mulțumi să zâmbească fals, pentru a nu lungi o asemenea discuție oribilă.

În aceeași seară, la priveghi, Dinu râdea nepăsător și încerca oarecum „să întrețină atmosfera”, ceea ce nu era deloc potrivit cu situația. Mătușa nu împlinise nici 40 de ani și lăsa în urmă un soț distrus și două fete, una studentă și alta elevă, care nici nu păreau încă a realiza gravitatea situației.

Rememorând acea seară, Sadna își aminti privirea dezaprobatoare a domnului Taumescu și faptul că bunicul lui Dinu încercase să-l facă să se potolească, dar de prisos. Reacția lui fu de-a dreptul violentă și strigă la bietul bătrân și așa necăjit până peste cap.

Cum de nu realizase atunci? Sadna considerase reacția lui Dinu ca un fel de apărare împotriva durerii, dar acum înțelese că era doar nepăsător la durerea celorlalți, fie ei și membri ai familiei.

** * **

Dintr-o dată, Sadna își dădu seama că-și amintește tot felul de lucruri care-l incriminează pe Dinu.

– Bine, bine, gândi, dar el este un om drăguț, inteligent, educat, nu e posibil să nu existe și momente frumoase, de care mi-aș putea aminti cu plăcere.

Făcu un efort deosebit, căută până în cele mai ascunse cotloane ale memoriei, dar nu reuși să dea decât peste alte și alte imagini în care Dinu era nepăsător, lipsit de sentimente și chiar deplasat.

Sadna se gândi că ea e de obicei vehementă și ripostează, își spune părerea și-și susține ideea până în pânzele albe. Cu Dinu, însă, nu reușea să scoată niciun sunet. În prezența lui era docilă, tăcută și ușor maleabilă. Se simțea acum asemenea unei cârpe de praf de care te folosești pentru a-ți face curățenie în gânduri, pentru a-ți

alunga neplăcerile, fără să-ți pese că devine ea murdară, încărcată cu toate frustările și nepriceperile tale. Unor cunoștințe cu care interacționa în asemenea momente Sadna li se părea de-a dreptul proastă și erau extrem de uimiți atunci când o întâlneau singură, în alt context și când redevenea femeia de o inteligență sclipitoare care avea replică la orice.

Oare ce însemna ea pentru soțul ei? O iubea? Sau... o mai iubea? Ba nu, întrebarea corectă era dacă a iubit-o vreodată.

Căutând amintiri drăguțe și plăcute dădea numai peste amintirile altora, peste poveștile altora, pe care le auzise plină de încântare, trăind alături de ei bucuria vieții lor. Dar viața ei? Dar bucuria vieții ei?

Fulgerător, realiză că bunul Dumnezeu știe de ce nu le dăruiește copii. Știe ce fel de tată ar fi Dinu. De altfel, nici nu-l vedea implicându-se în creșterea unui copil. Poate ar fi fost în stare să-l dojenească, în niciun caz nu ar fi putut să-l îndrume.

Ridică de pe birou o fotografie în care râdea, alături de Corina, cu gura până la urechi și se gândi că și ea se schimbase. Fără să-și dea seama devenise mai

retrasă, mai tristă, mai irascibilă. Numai masca era aceeași, sub ea se ascundea o altă persoană.

Mângâie fotografia și se gândi că-i dorește din tot sufletul Corinei să fie fericită și să rămână aceeași ființă candidă și bună, indiferent de numărul de ani care o vor împovăra.

* * *

Corina îl cunoscuse pe viitorul ei soț undeva la sfârșitul lunii aprilie, iar el o invitase să petreacă împreună ziua de 1 Mai. S-au înțeles să se întâlnească în oraș și să hotărască unde vor petrece ziua liberă. Alex o aștepta cu un trandafir roșu, ceea ce o făcu pe Corina să se simtă extrem de fericită. Încă nu puteau spune că se cunosc, se întâlniseră doar de vreo două ori prin oraș. Acum, era prima dată când plecau undeva împreună și amândoi erau vizibil emoționați.

– *Te-ai gândit unde mergem? întrebă Alex galant.*

– *Nu... deloc. Accept orice sugestie.*

– *Atunci, hai să lăsăm soarta să decidă. Mergem la gară, ne uităm la mersul trenurilor și plecăm cu primul*

tren care vine. Ce zici? Ne oprim în prima gară mai mare...

– Super! Ce idee bună! Gata de aventură?

– Gata!

Priveau mersul trenurilor, când în spatele lor, se opri un domn între două vârste, pe care Alex îl cunoștea și care-i întrebă unde călătoresc. Alex îi răspunse râzând că vor să meargă în excursie acolo unde pleacă primul tren. Domnul zâmbi și concluzionă:

– Alex, mă bucur că și domnișoara are simțul umorului și că vă potriviți. Ai rămas același băiat simpatic pe care-l știu de când îi eram diriginte. Distracție plăcută!

În acel moment, Corina simți cum o învăluie iubirea pentru Alex. Auzise de multe ori expresia „dragoste la prima vedere”, dar nu crezuse că poate exista așa ceva. Ei, bine, acum nu era chiar la prima vedere, dar nici departe. Realiză că nu știa nimic despre Alex decât că e student la medicină. Nu-i știa nici numele de familie și totuși știa că-l iubește și că-l va iubi mereu. Simțea instinctiv că e jumătatea ei.

Se opriră la Lugoj, primul oraș mare în care oprea primul tren ajuns în stație, trenul de Timișoara. Corina

****

mai trecuse de multe ori prin Lugoj, dar nu se oprise niciodată. O luară încet, pe jos, de la gară și în curând ajunseră la un târg cu tarabe multicolore și produse autohtone. Vremea era foarte frumoasă, ziua fiind chiar mai caldă decât ar fi fost normal la acea dată. Nu era niciun nor și cerul albastru se oglindea în apa Timișului. După ce se opriră în fața câtorva meșteșugari și admirară vasele de ceramică sau împletiturile de nuiele, porniră agale să viziteze centrul.

Deoarece după o vreme foamea începu să le dea ghes, căutară un restaurant în care să se găsească și altceva, nu numai mici și bere, deși de 1 Mai ar fi fost cazul să se oprească la o terasă și să devoreze câțiva mici conform tradiției.

Intrară într-un restaurant din centru, destul de modest dar curat. Erau singuri în local. Se părea că toată lumea preferase terasele sau, și mai bine, grătarul la iarbă verde. Atmosfera era foarte plăcută. Perdelele groase, de pluș, opreau razele salare iar semiîntunericul din sală dădea un aer aristocrat. Comandară ceva ce nu mai mâncaseră niciodată: tocană de burtă, specialitatea bucătarului. Gustul acela deosebit, al unei mâncări neobișnuite, de care nu mai găsiră niciodată în vreun

restaurant, le rămăsese pentru totdeauna în memoria papilelor gustative, cum glumea Corina, iar Lugojul deveni peste noapte orașul amintirilor frumoase.

Mai târziu, acasă, Corina îi povesti Sadnei despre sentimentele ei și se bucurară împreună de o dragoste împărtășită. Cuvintele Corinei îi răsunau și acum în urechi, dar, din păcate, aveau altă rezonanță în acest moment:

– *Aș vrea să am și eu o căsnicie fericită, ca a ta!*

Sfârșit sau început?

De undeva din casă se auzeau voci din ce în ce mai apropiate și mai nervoase. Auzi clar glasul lui Dinu amenințând-o pe bunica:

– Să credeți voi că voi tolera așa ceva...

Sadna se smulse din starea de apatie în care se complăcuse în ultimele ore, își șterse lacrimile cu o batistă veche, albă, găsită în buzunarul pijamalei, se îmbrăcă rapid și luându-și inima în dinți, ieși din cameră, dornică să dea ochi cu Dinu. Spera ca acest coșmar să se sfârșească și totul să fie dat uitării. Era mai mult decât sigură că imediat ce vor fi alături, Dinu va ști s-o facă să uite gândurile negre ce-i dăduseră târcoale. Acum era dispusă să uite, să ierte, s-o ia de la capăt, chiar dacă viața ei va fi la fel. Important era să-și salveze căsnicia, să se împace cu părinții, să restabilească pacea și liniștea în familie. Știa din multele discuții avute cu pacienții că nu există familie fără probleme și că peste toate se poate trece prin înțelegere și iubire. Exact în acest moment trebuia să înceteze cu întrebările retorice și cu nemulțumirile vizavi de soțul ei. În definitiv, putea să fie

mult mai rău, nu? De ce să-și siluiască sufletul cu tot felul de idei, de impresii, de gânduri? Faptele contează. Iar Dinu nu i-a făcut niciodată niciun rău. Cel puțin nu voluntar. Știa destule femei ale căror soți le băteau, le interziceau să mai meargă la serviciu sau le obligau să muncească mai mult decât era omenește. Știa destui bărbați care mergeau beți acasă în fiecare seară sau care cheltuiau toți banii la casino și apoi trăiau de pe o zi pe alta cu întreaga familie.

Și-apoi, și ea purta o mare parte din vină. Era mai tot timpul ocupată cu serviciul sau munca prin casă și-i dădea tot mai mică atenție ideii de familie. Da, soțul ei avea întotdeauna mâncarea pregătită, hainele curate și călcate, casa primitoare, modern aranjată și utilată, dar... de când nu-l mai întâmpinase cu un zâmbet? De când nu-i mai spusese că-l iubește? De când nu-l mai întrebase nimic despre aspirațiile lui, despre bucuriile și durerile lui cotidiene? Poate avea și el probleme la serviciu, poate avea nevoie ca cineva drag să-i fie alături. Unde era ea în asemenea momente? Lângă el, dar departe. Ori trebăluia, ori citea, ori, cine știe cu ce-și mai ocupa ziua. Cert este că de câte ori ajungea seara în dormitor, Dinu dormea deja, pradă oboselii de peste zi,

așa că, momentele de intimitate erau amânate la nesfârșit și prăpastia dintre ei se accentua. Își promise în gând ca a doua zi, dimineața, să se trezească cu o jumătate de oră mai devreme, să-i pregătească o cafea tare, neagră, fără zahăr, așa cum îi plăcea lui și să i-o ducă în dormitor. În timpul în care o va savura, va încerca să închege o discuție neutră, care să-l binedispună și care să-i arate că are lângă el o soție iubitoare. E atât de ușor să faci ca lucrurile să meargă bine! Trebuie doar să dorești... își încheie Sadna gândul, apăsând clanța și intrând în living.

– O, prințesa mofturoasă s-a trezit... o întâmpină Dinu ironic.

– Las-o, c-o fi fost și ea ostenită... încercă mama să-i ia apărarea.

– O fi fost, dar nu de obosită s-a „refugiat”, ci de nemulțumită, continuă Dinu cu o voce rea, pe care Sadna n-o recunoștea.

– Dinu, ce-mi reproșezi de fapt? întrebă Sadna timid. A fost o simplă discuție între mine și mama. Atât. Nu înțeleg de ce te-a afectat.

– De ce? Mai întrebi de ce? Simplu! Pentru că eu eram cel despre care ați discutat. Sau vrei să mă minți în față și să nu recunoști acest lucru?

Dinu își ieșise parcă din minți. Nici măcar nu mai vroia să se prefacă, să-și atenueze pornirile pline de furie și ură. Era împotriva tuturor și arăta asta din plin. Ochii aveau o uitătură rea și toată fața îi era schimonosită. Sadna îl privea ca pe un străin. Nu simțea să fi fost vreodată alături de acest om. Chiar nu-l recunoștea. Ba chiar i se părea imposibil ca acel om manierat să se transforme într-o brută peste noapte.

– Ce, crezi că dacă-s plecat nu știu ce faceți? Uite că știu! Cineva m-a apelat fără să-și dea seama și am auzit toată discuția. Nu vă convine că nu slugăresc pe acasă? Vreți să mă duc la legat de roșii sau la bătut de covoare? Ei bine, nu v-ați găsit omul! Am acceptat să intru în familia voastră cu unele reticențe, dar, în urma promisiunilor voastre, pe care le-ați onorat, nu pot să zic, am venit aici în casă și mi-am călcat pe inimă atâția ani. Cum ne-a fost înțelesul, mamă soacră? Sau ai uitat? Nu ziceai tu că nu trebuie decât s-o accept pe Sadna de nevastă și voi veți face totul ca să meargă bine? Hai, spune! Mi-ați promis că mă mutați cu serviciul la Deva și

ați făcut-o. Mi-ați promis să le dați bunicilor mei terenul învecinat cu grădina lor și ați făcut-o. Dar, mi-ați mai promis libertate deplină și asta n-o prea faceți. Deja ați început să mă controlați. Credeți că dac-au trecut atâția ani, sentimentele mele s-au schimbat? V-am spus de atunci că n-o iubesc pe fiica voastră și că mă voi comporta civilizat atâta timp cât nu voi fi constrâns cu nimic. Este? Este? mai urlă încă o dată Dinu privind-o în ochi pe doamna Taumescu.

Sadna rămăsese inertă. Mintea ei refuza să accepte. Cum adică? Fusese vândută ca o marfă oarecare? Între părinții ei și Dinu se făcuse un târg? Îi cumpăraseră un soț cu un teren și-o slujbă? Doamne! Nu putea fi adevărat! Probabil nu înțelesese bine. Totuși... privi chipul întunecat al mamei și ochii ei care-l rugau pe Dinu să înceteze și-i simți vinovăția. Se apropie de ea și șopti:

– E adevărat, mamă? Ai făcut un troc?

– Ha! n-o lăsă Dinu să termine, te faci că nu știi, doamna Sadna? Ai impresia că te cred? Împreună ați pus totul la cale și eu v-am căzut în plasă. Eram disperat atunci pentru că singura fată pe care-o iubisem vreodată se mărita și devenisem vulnerabil. Ați profitat de faptul

că eram sărac și necăjit și m-ați adus aici în închisoarea pe care voi o numiți familie. Aici, unde ascultați muzică clasică și citiți filosofie, aici, unde toate-s la locul lor, unde e ordine, curățenie și masa compusă din trei feluri e mereu gata la aceeași oră. Aici, unde sunt reguli nescrise pe care nu ai voie să le încalci. Ei bine, mă sufoc! Nu vă mai suport! Nu ai fost mulțumită de mine, Sadna? Ei bine, de-acum încolo vei fi, deoarece am hotărât să plec. Și dacă vrei să știi, am unde să plec. Din fericire am găsit-o pe cea care mă poate face fericit. Da, am o iubită de câțiva ani, ce mă privești atât de indignată? Ar fi trebuit să înțelegi singură adevărul. Iubită, nu amantă, deoarece e singura pe care-o iubesc. Lângă tine mă plictisesc. Aici vin numai pentru că sunt obligat, acolo, merg cu drag. N-a citit o carte în viața ei, nu e intelectuală, dar mă iubește sincer și se străduiește să nu-mi iasă din vorbă. Nu gătește trei feluri, de altfel, de cele mai multe ori nici nu gătește. Mâncăm hrană rece, dar suntem fericiți...

Atitudinea lui Dinu se schimbase. Acum devenise sarcastic și încerca s-o lovească pe Sadna, s-o facă să sufere.

Continuă:

– Nu vreau să intru pe teritoriul tău, dar sunt sigur că te întrebi acum ce are ea și tu nu ai... ei bine... ea trăiește... e vie... tu ești un exponat într-un muzeu. Ești un robot care face totul conform programării. Ai ziua împărțită, săptămâna, luna, anul, toate-ți curg la fel. Te-ai gândit vreodată că trăiești degeaba? Că n-are niciun rost să înveți întruna, să muncești întruna și să te străduiești să nu ieși din tipare? Ei bine, îți dau eu tema asta de gândire. Și îți mai dau și un sfat. Gratis. Rupe-te de ăștia bătrânii ca să nu devii ca ei. Vii seara de la serviciu și te apuci să faci pâine. Nu-i asta o nebunie? De ce s-o faci, când te duci până la colț și poți alege ce pâine vrei? A! ca să fie făcută „în casă”. Și ce-i cu asta? Nu-i tot pâine? Stăteam uluit într-o seară și vă priveam. Vă credeți intelectuali rasați, dar sunteți atât de primitivi... Patru oameni se minunau ce frumoasă a ieșit o pâine. Acum, când mă gândesc, nici nu pricep cum am putut să vă suport atâta vreme.

Apoi, întorcându-se către domnul Taumescu care intra tocmai atunci în încăpere:

– Valorile voastre zunt zero. Zero barat. Vorbiți despre morală, despre bun simț, despre corectitudine, mă faceți să râd. Știi „tată”, care este adevărata valoare,

sau, mai bine spus, singura valoare? Banul... da, da, banul. Dacă ai bani, ai parte de tot ce-ți dorești, toți se grăbesc să te ridice pe ce piedestal îți place. Nu trebuie decât să întinzi mâna și să iei. Niciodată nu ai nevoie să ceri, iei totul de-a gata. Banul... o fi el ochiul dracului, dar e stăpânul absolut. Pe voi nu vă interesează. Aruncați cu puținii bani pe care-i aveți fără niciun discernământ. Ajutați săracii, adunați pisici de pe stradă, faceți donații la biserică sau, și mai rău, cumpărați cărți. Nu se mai poate umbla prin casă din cauza cărților. Cum aveți ceva timp liber, hopa, cu nasul în carte. Toți. De parcă asta v-ar ajuta cu ceva. În loc să vă fi schimbat mașina până nu se destramă de veche ce-i, ați dat banii la o editură și ați publicat o carte în colaborare. Doctorul și psihiatrul. Cine credeți c-o citește? Alți snobi ca voi. Și acum vă pregătiți s-o prezentați la un congres plictisitor, pentru care mai scoateți din buzunar câteva mii, că doar drumul, cazarea și mâncarea, costă. Mi-e milă de voi...

În acel moment, bunicul, care nu intervenea niciodată în discuții, se ridică în picioare și spuse răspicat:

– Dinu, cred că ar fi momentul să-ți faci bagajele și să pleci la cea care te face fericit. Nu vrem să te reținem

și nici să te mai chinuim. Dacă mai ai vreo pretenție, spune-o!

Dinu se întoarse spre Sadna:

– Ești de aceeași părere? Sau nu ai nici una... Îi lași iar să te manipuleze cum vor... Spune-mi să plec și voi pleca. Dar spune-mi tu.

– Glumești? Să nu-mi spui acum c-ai vrea să rămâi... Crezi că te-aș mai putea privi? Că ar mai putea fi ceva între noi? Crezi că s-ar putea șterge cu buretele ultimele tale afirmații? Eu sunt sigură că n-aș putea. Așa că, nu am cum să-ți spun să rămâi. Singur ai recunoscut că nu ai făcut parte din această familie niciodată, așa că ești liber să-ți croiești viața cum îți place. Cred că singurul lucru pe care l-am mai putea face împreună ar fi un divorț elegant. Poți lua ce vrei... nu mă voi opune.

Vocea Sadnei era calmă. Nu simțea niciun regret, nicio durere. Ruperea asta bruscă îi adusese o pace pe care n-o mai simțise de mult. Era o descătușare pe care nici măcar n-o sperase. Parcă plutea... auzi o ușă trântindu-se și apoi se așternu liniștea.

Despre autoare

S-a născut la 29 iunie1960 în Orăştie, localitate în care locuiește și în prezent. Este licențiată în științe ale comunicării și a absolvit un master de management și comunicare în afaceri. A obținut mai multe premii literare.

Volume publicate:

- 2006 - debut editorial cu volumul de poezii „Surâsul timpului”, Ed.„EMMA” Orăştie;
- 2007 – „Paşi”, poezii şi povestiri, Ed.„EMMA” Orăştie;
- 2009 – „Pustiul din suflet”, povestiri, Ed.„EMMA” Orăştie;
- 2009 – „Cuvânt despre cuvinte”, articole şi recenzii, Ed.„EMMA” Orăştie;
- 2009 – „Cerul adâncurilor”, poezii, Ed.„EMMA” Orăştie;
- 2010 – „Florilegiu - poezii” – volum colectiv, coautor și coordonator de lucrare, Ed.„EMMA” Orăştie;

- 2010 – „Florilegiu – proză” – volum colectiv, coautor și coordonator de lucrare, Ed.„EMMA” Orăștie;
- 2011 – „Visul – poezii” – volum colectiv, coautor și coordonator de lucrare, Ed.„EMMA” Orăștie;

Volume în lucru:

- Crochiuri în slove – proză scurtă;
- Aripa amintirii – poezii;
- Umor trist – proză scurtă.

Textele autoarei le găsiți la adresa:
http://www.ileana-lucia-floran.blogspot.com

CUPRINS

ISBN : 978-973-1866-65-9

9 789731 866659